

BOGOLJUB

PO MARIJI
K
JEZUSU

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

LETO XXV. 1927.

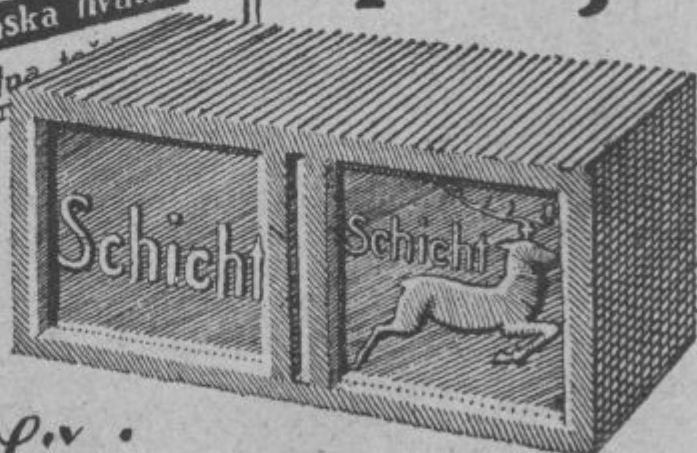
ŠT. 12. DECEMBER.

Schichtov

način pranja

je

najboljši.

Namakaj z „ŽENSKO HVALO“,
izpiraj s **SCHICHTOVIM MILOM.**

Koledar Apostolstva molitve za december 1927.

Glavni namen, blagoslov. po sv. očetu: Posvečevanje nedelje.

Mesečni zaščitnik: Marija Brezmadežna (8.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			ljubl. šk.	lavant. šk.
1 Četrtek	Kasijan m.	Prejemanje sv. zakramentov v adventu	Lj. Jožefin.	Dobrovnik
2 Petek	* Bibiana d. m.	Druga "Zlata knjiga" posveč. družin	Boh. Bistrica	Turnišče
3 Sobota	Franc. Ksav. s.	Jugoslovanski misijonarji v Indiji	Lozice	Studenci Mb.
4 Nedelja	* 2. ad. Barbara	Apostolstvo mož in mladeničev	Zagorje ob S.	Studenci Mb.
5 Poned.	Saba o.	Naše verske in prosvet. organizacije	Mellika	Marib. usmilj.
6 Torek	Nikolaj š.	Zadeve slovenskih škofov	Novo mesto	" "
7 Sreda	Ambrož š.	Cerkveni pridigarji in spovedniki	Mošnje	Limbuš
8 Četrtek	Brezn. Spoč.	Gorečnost v Marijinih družbah	Ljublj. stolnica	Ruše
9 Petek	Peter Furié š.	Širjenje dobrega tiska	Kamnik	Sv. Lovr. Poh.
10 Sobota	Lavret M. B.	Ceščenje Matere božje	Kokra	" " "
11 Nedelja	5. ad. Damaz p.	Sv. oče in njegovi nameni	Studenec	Puščava
12 Poned.	Aleksander m.	Sv. Cerkev v Rusiji in Mehiki	Loka urš.	Mb. Magdal.
13 Torek	Lucija d. m.	Ljubezen do nedolžnosti in čistosti	Dražgoše	" "
14 Sreda	† Alfred	Molitev za duhovniški naraščaj	Orahovo	" "
15 Četrtek	Kristina d.	Obiskovanje popoldan. službe božje	Zagradec	Sv. Duh O. v.
16 Petek	† Evzebij š. m.	Duhovniki, redovniki in redovnice	Adlešiči	Sv. Križ Mb.
17 Sobota	† Lazar š.	Poživiljev verskega življenja	Sorica	Selnica
18 Nedelja	4. ad. Gracijan	V vsako hišo nabožni list	Turjak	O. s. Kungota
19 Poned.	Urban p.	Zatiranje brezverskega časopisja	Lipoglav	S. Marj. Pesn.
20 Torek	Kristian	Naše delavstvo doma in na tujem	Krašnja	Maribor šol. ss.
21 Sreda	Tomaž ap.	Poganski misijoni. Misijonarji	Sava	S. Barb. Slov. g.
22 Četrtek	Demetrij m.	Duhovne vaje. Domači misijoni	Ovsiše	S. Martin Vur.
23 Petek	Viktorija d.	Apostolstvo sv. Cirila in Metoda	Lj. Marjan.	S. Peter Mb.
24 Sobota	† Adam in Eva	Prenovitve sveta v Kristusu	Harje	" " "
25 Nedelja	Božič, R. J. K.	Ljubezen do Deteta Jezusa	Vipava	Marib. franč.
26 Poned.	Stefan m.	Neustrašeno življenje po veri	Postojna	" " "
27 Torek	Janez Ev. ap.	Pogosto prejemanje sv. obhajila	Vrh p. Vinici	" " "
28 Sreda	Nedolžni otr.	Radi vere preganjani	Raleče	Kamnica
29 Četrtek	Tomaž š. m.	Širjenje naših dobrih listov	Semič	Marib. stoln.
30 Petek	David kr.	Konkordal v Jugoslaviji	Kočana	" "
31 Sobota	Silvester p.	Zahvala za prejete dobrote. Umrli	Ljublj. bogosl.	" "

Vsak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve.

PROŠNJE.

Z. L. se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Mali Cvetki in sv. Antonu P. za zdravje na živcih in želodcu. — J. R. (Prevalje) se priporoča v važni zadevi in za milost pobožne molitve Sv. Duhu, Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Mali Cvetki. — U. I. se priporoča presv. Srcu Jez. in Mar., sv. Antonu P. in škofu Slomšku za milost pravega poklica, za goreče prejemanje sv. zakramentov in razne druge zadeve. — M. S. se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Tereziji Det. J., Sv. Duhu za vredno prejemanje sv. zakramentov in za milost poklica; sv. Ceciliji za dar petja in škofu Slomšku za ozdravljenje roke. (20 Din za misijone.) — V molitev priporoča neka oseba mladeniča in mladenko, ki sta zamrežena v nečisto znanje. — Mar. družbenka priporoča molitvi svojo mater ter brate in sestre za medsebojni mir. — M. O. (Komenda) se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Antonu P., sv. Francišku, sv. Tereziji Det. J., sv. Ani in škofu Slomšku za ozdravljenje živčne bolezni in za zmago v skušnjavah za zdravje sestre in dr. namene. — A. K. in F. F. se priporočata presv. Srcu J. in

M., sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki, sv. Alojziju in sv. Francišku za zdravje, mir in pomoč v važnih zadevah.

ZAHVALE.

A. F. iz Trsta se presrečno zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, sv. Tereziji Det. J. in škofu Slomšku za dobljeno službo. — Fr. B., Reteče, se zahvaljuje škofu Slomšku za večkratno pomoč in zdravje pri živini ter se še priporoča njegovemu varstvu. — Rodbina B. D. (Sv. Jurij ob T.) se zahvaljuje presv. Srcu J. in M., sv. Tereziji Det. J. in škofu Slomšku za ozdravljenje hude bolezni na pljučih in v grlu. — Zahvaljujem se presv. Srcu Jez., Materi božji, sv. Jožefu, sv. Tereziji Det. J., škofu Slomšku in Frid. Baraga za pomoč v izredno veliki težavi. Alojzija Meljavec, družbenka v Trstu. — Presv. Srcu J., sv. Tereziji Det. J. in škofu Slomšku se zahvaljuje Kragelj Viktorija (Volče na G.) za izboljšanje v hudi notr. bolezni. — M. Čeh (Maribor) se zahvaljuje škofu P. Kalistu Heric za olajšanje bolečin na nogi. — Trst. Marijina družbenica se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Mar., sv. Jožefu in še posebej sv. Antonu Pad.

in sv. Mali Cvetki za dvakrat uslišano prošnjo. (10 L za kruhe sv. Antona.) — P. Franc (Kranj) v zahvalo za dobljeno milost 40 Din za afr. misijone. — Ana Schneider (Vester) se zahvaljuje Mariji Pomočnici na Rakovniku, sv. Tereziji Det. J. in škofu Ant. Slomšku za zdravje oči. (10 Din za kruh sv. Antona, 10 Din za Bogoljubov sklad.) — H. M. (Št. Vid) se zahvaljuje presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu in sv. Antonu za ozdravljenje roke in za zdravje pri živini. — Karlina Štepec (Goljek) se zahvaljuje sveti Mali Cvetki za rešitev iz velike nesreče, ki je pretila in je bila človeška pomoč skoraj nemogoča. — Ana Papič (Metlika) se zahvaljuje Mariji in sv. Tereziji Det. J. za prejeto milost. — Marija Majcen (Sv. Tomaž) se zahvaljuje škofu Slomšku za zdravje brez operacije.

DAROVI

Za krst poganškega otroka z imenom Florijan L. Sch.: 100 Din.

Za bosanski misijon: prof. Štupca, Maribor, 50 Din, neimenovana 10 Din.

Za kruh sv. Antona: Francka Vrbinc, Toplice pri Novem mestu, 50 Din.

GOVORILNICA

(Nadaljevanje.)

Glede ostriženih las ne bo nihče trdil, da bi bilo v tem kaj grešnega.

K drugemu vprašanju: Jeza se sicer prišteva med poglavitne grehe, t. j. med one, ki so glava drugim, ker se iz njih razvije mnogo drugih napak in pregreh. S tem izrazom »poglavitni« pa ni rečeno, da so poglavitni grehi vselej tudi smrtni. O jezi tega že celo ne moremo trditi. Jeza, ki se smatra samo za neko nevoljo in nevšečnost, če mora kdo prestati kako žalitev ali krivičnost, je gotovo le mali greh. Ako in kadar je jeza upravičena, (tako zvana »sveta« jeza), je še celo brez greha. Varovati se je pa, da se meja dovoljenega ne prekorači. Takrat je jeza gotovo grešna, če je združena z željo po maščevanju. — Jeza se pa loči od sovraštva, ki je vselej grešno, škodljivo in nevarno.

Kar se tiče s. Marije Celine, to-le: Mnogo je oseb, zlasti redovnih, ki umrjo v sluhu svetosti. Čez meje ožje domovine pa zaslove, ako jih Bog povečuje za očividnimi čudeži. Kadar se bo kaj takega s cerkvene strani potrdilo o s. M. C., bomo že tudi v Bogoljubu poročali.

V »govornici« 10. števil, str. 247, smo omenjali in naštevati »Svete stopnice«, ki jih imamo v Sloveniji. Prezrli smo bili, da imajo v Šmarju pri Jelšah kapelice križevega pota ob poti do sv. Roka, in da ima 14. postaja prav lepe svete stopnice, ki so rimskim močno podobne. Zgodovino teh postaj in stopnic z 31 slikami je opisal prof. Msgr. Iv. K. Vreže v Mariboru. Knjižico je založila romarska cerkev sv. Roka pri Šmarju.

Gorenjska. Marsikako pametno misel ste zapisali; povsod pa vendar ni tako kot pišete. Najboljše bo, če se glede naštetih reči pogovorite s svojim g. voditeljem. Kot je videti, bo pri vas res treba marsikako stvar zboljšati. Objaviti pa spisa ne moremo.

Ilustrirani „Slovenec“

letnikov 1925. in 1926. se še dobi vezan (80 Din) in nevezan (50 Din). — Naročila sprejema

Uprava „Slovenca“ Ljubljana.

DRUŽINSKA PRATIKA

za leto
1928
s podobo
svete
Družine je
izšla.

Zahtevajte
jo povsod.

Naročila
sprejema
založništvo
v Ljubljani.
Jugoslov.
tiskarna.

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvo i. t. d.

Najboljši šivalni in pletilni stroj

je edino GRITZNER in ADLER za dom, obrt in industrijo v vseh opremljenih. Istotam švicarski pletilni stroj DUBIED

Pouk v vezanju brez plačila. Večletna garancija. Nizke cene, tudi na obroke.

Priložnostna darila.

JOŠIP PETELINC,
LJUBLJANA

blizu Prešernovega spomenika za vodo.

PRODAJALNA K. T. D.

(H. Ničman)

Ljubljana, Kopitarjeva ulica št. 2

priporoča iz svoje lastne zaloge prepotrebno knjigo „Spoved malih grehov“, priredil dr. Fr. Jeré, dalje prekrasne govore ljubljanskega stolnega pridigarja kanonika dr. M. Opeke, dalje Sardenkove „Dekliške pesmi“ kakor tudi največjo izbero raznovrstnih molitvenikov od priprostih do najfinejše izvršitve. Velika zaloga podob, podob, rožnih vencev, svečnjak itd.

BOGOLJUB

Brezmadežna in naša doba.

M. Štular.

Mnogo je ljudi tudi med slabimi katoľićani, ki niti ne vedo, kaj pomeni izraz »Brezmadežna« ali »Marija brez madeža izvirnega greha spočeta«, ker se nič ne zanimajo za verske stvari. Za vse se bolj brigajo kakor pa za vero in verska vprašanja. Ravno to najvažnejše vprašanje jim je, kakor pravimo, »deveta briga«, t. j. nobena briga, kvečjemu da se o priliki obregnejo ob stvar, ki je ne razumejo.

Tako je bilo tudi l. 1854., ko je papež Pij IX. proglasil versko resnico o Marijinem brezmadežnem spočetju. Ravno največji nevedneži in zanikrneži so se najbolj znašali nad tem naukom in nad papežem. Če pa jih je kdo vprašal: »Kaj se pravi, da je bila Marija brez madeža izvirnega greha spočeta?«, so v zadregi mencali in govorili največje neumnosti ter tako jasno pokazali, da niti ne vedo, za kaj gre pri tej verski resnici.

No, vi, ki berete Bogoljuba in hodite pridno v cerkev, pa veste, kaj to pomeni. To se pravi, da je bila preblažena Devica Marija edina med vsemi ljudmi že ob svojem spočetju v materinem telesu obvarovana izvirnega greha. To je bila posebno velika milost in odlika, ki jo je Mariji Bog podelil z ozirom na zasluženje Jezusa Kristusa in sicer zato, ker jo je Bog Oče izbral za mater svojemu Sinu. — Torej Ona edina brezmadežna ob spočetju, brezmadežna ob rojstvu in brezmadežna celo življenje, ker ni nikdar niti z najmanjšim grehom omadeževala svoje lepe in svete duše.

V resnici veličasten pojav na nebu svetovne zgodovine. Pojav, ki ga je videl veliki videc apostol sv. Janez v svojem prognanstvu na otoku Patmosu in ga opisuje takole: »Veliko znamenje se je prikazalo na nebu: Žena, obdana s solncem in luna pod njenimi nogami in na njeni glavi krona iz dvanajstih zvezd.« (Raz. 12, 1.) Pod njenimi nogami luna, znak vsega spremenljivega, okoli njene glave krona iz zvezd, znak njenih odlik in kreposti,

ki ji ostanejo večno. Zalezuje jo krvav zmaj, satan, a nič ji ne more. To je v resnici veličasten pojav Brezmadežne in njene lepote.

Legenda pripoveduje, da je sv. Dionizij Areopagit, potem ko je bil spreobrnjen po sv. Pavlu, obiskal nekoč v Efezu svetega apostola Janeza, pri katerem je bivala prebl. Devica Marija. Sam je pripovedoval o tem obisku sledeče: »Ko bi bil jaz takrat še pogan, bi bil gotovo pokleknil pred Marijo in jo molil kot boginjo, tako nebeško, nepopisno lepa in veličastna je bila.« In vsak, kdor jo je videl, se je čutil dvignjenega k čednosti in prešinjenega s studom do greha. — Nič čudnega: Brezmadežna dviga k življenju brez madeža, k življenju kreposti, kakor kliče toplo pomladansko solnce nebroj cvetk k novemu življenju.

In še en prizor Brezmadežne v Lurdu l. 1858., ko se je osemnajstkrat prikazala preprosti in nedolžni Bernardki; snežno belo oblečena, prepasana z nebesnovišnjim pasom in z bisernim molekom v roki, je bila tako nebeško in rajsko lepa, da se je zastoj trudila Bernardka dopovedati njeno lepoto. Ko so jo povpraševali o njeni lepoti, je odgovarjala: »Ah, tako je lepa, da bi človek rad umrl, samo da bi jo videl vsaj en trenutek.« Kapucinskemu patru Antonu iz Tuluza, ki jo je blagroval zaradi tolike naklonjenosti prebl. Device, je rekla: »Ah, velečastiti, kako lepa, kako lepa je preblažena Devica! Vsi kipi, vse ženske celega sveta se ne dajo z njo niti primerjati.« Ako je kasneje videla Bernardka še tako lepe kipe in slike Marijine, ni bila ž njimi zadovoljna, češ: to ni nič v primeri z njeno lepoto. Sveto domotožje po nebeški Materi jo je spremljalo vse dni njenega življenja in neutešeno hrepenenje, da bi Jo zopet gledala. Oh, bratje in sestre, kdaj Jo bomo gledali mi! Bernardka Jo že gleda po naše šteto 48 let. Umrla je namreč 16. aprila 1879.

To je Brezmadežna, vzor lepote in čistosti. Ni strašna v svoji vzvišenosti in lepoti, ampak ljubka in očarujoča kakor jutranja zarja. Vredna je našega občudovanja, blagrovanja in posnemanja. Blagor jim, ki jo iščejo po čistih potih! Našli jo bodo in ž njo našli življenje ter prejeli zveličanje od Gospoda.

Kako lepa so čista pota! Vsa solnčna in cvetna. Res malo strma in naporna, a čim višje se dvigajo, tem bolj so solnčna in nudijo tem več užitka notranje sreče in srčnega bogastva. »Blagor nedolžnim na potu, ki hodijo po postavi Gospodovi!« (Ps. 118, 1.) Kdo so ti srečni, ki hodijo za Brezmadežno po teh lepih, solnčnih potih? Nedolžni otroci skakljajo po njih kakor pomladanski cvetovi. Zorne, čiste mladenke se vzpenjajo po njih kakor gorske vile. Brhki, cvetoči mladeniči hité po njih z odločnim korakom. Malo jih je v našem modernem, uživanja hlepnem času, a ti so junaki! Mnóžice Bogu posvečenih oseb, ki so zapustile v svetni nižavi vse zaradi Kristusa, pa hodijo za Brezmadežno ter srkajo ravno iz odpovedi obilost notranje sreče. O koliko sladkega, čistega dušnega užitka imajo oni, ki se zaradi Kristusa odrekaajo telesnim užitkom. V resnici oni najdejo že tu življenje srčne zadovoljnosti, tam pa bodo prejeli po Brezmadežni, ki so jej sledili, zveličanje od Gospoda.

A dandanes jih hodi toliko po nečistih potih. Joj, kako nesrečna in težka so ta pota! Temna, brez žarka sreče. Žalostna, brez kaplje čistega, pravega srčnega veselja. Iz te teme in blata se slišijo le bridki vzdih, stok in jok in obupni klici tisočev in tisočev, ki tonejo v ogabni mužavi poltenosti. In še iz pekla kličejo: »Utrudili smo se na potu hudobije in pogubljenja in smo hodili po težavnih potih, za pot Gospodovo pa nismo vedeli.« (Modr 5, 7.)

Poglejte par slik s težkih, nečistih poti! Pred seboj imam izrezke iz časnikov, poročila iz življenja teh nesrečnih žrtev umazane strasti. Vse iz zadnjih let.

Tu je dekle, lepo ko rožica. Ime zamolčim. Poročilo pravi, da je služila v gostilni za točajko. Pogosto nevarna službal! Iz gostilne je prišla na Dunaj v cvetličarno ter prodajala cvetlice. Okoli nje so frfotali bogati gosposki pohotneži kakor strupeni metulji. Zalagali so jo z denar-

jem, a ropali ji čast in poštenost, ki je največje bogastvo mladega dekleta. Izpili so ji mladost in lepoto, ukradli zdravje in srečo. Poročilo končava: »Padla je vedno nižje in nižje ter je pred nekoliko leti podlegla posledicam svojega burnega življenja v ljubljanski bolnišnici.«

Druga žalostna slika iz lanskega leta: Mlad hudobnež je spravil ob nedolžnost in srečo mlado dekle. Ko je opazil, da mu groze drage posledice njegovega umazanega življenja, se je sklenil iznebiti svoje nesrečne žrtve. Storil je to z zastrupljenimi bonbončki. Bog ve, kolikokrat ji je prej zatrjeval ljubezen in obetal vse sladkosti življenja! In na zadnje za plačilo strupeni bonbončki in smrt. Res prava podoba nečistosti: sladek strup! Gorje mu, kdor ga okuša! Nekaj hipov mu je sladko, potem pa strašno, strašno grenko, da mu zagreni vse življenje in pogubi dušo.

Ko bi bilo tako življenje tako srečno in sladko, bi vendar ne rodilo tako grenkih sadov. Strašno nesrečen mora biti, komur ni več mar življenja in išče smrti, ki se je brani vsaka živa stvar.

Imam še takih žalostnih izrezkov, pa bodi dovolj. Kdo bi naštel vse to gorje, ki se skoti v nečistem blatu! Koliko je skritega gorja, ki nihče zanj ne izve. In med 1000 takimi žalostnimi slučajmi časopisje komaj poroča o enem ali dveh. Sodni dan bo pokazal, koliko grenkosti in solza, nesreč in smrti je bil kriv ta greh in koliko strašno duš je pogubil.

Pa tudi nad to moderno sodomsko temo jasno žari mila zvezda — Brezmadežna in kaže rešnjo pot vsem nesrečnikom, ki se zaupno ozirajo vanjo. — Tudi na te bedne je mislila Brezmadežna, ko je vsa žalostna naročala Bernardki: »Moli za grešnike!«

Tudi za naše dni je Brezmadežna »veliko znamenje« na nebu katoliške Cerkve. Žena obdana s solncem. — Naj sveti vsem nedolžnim, da jih nikdar ne zagrne tema greha! Naj sveti tudi vsem, ki ječe v temi greha, zlasti v blatu poltenosti! Naj jim s svojim milim sojem zbudi stud nad temo, hrepeneje po luči, in jih navda s pogumom, da odločno nastopijo pot za Solncem, Kristusom!

UTRINKI.

Vino je bilo v začetku ustvarjeno za razveseljevanje, ne pa za pijanost... Vino, ki se pije nezumno, napravlja jeze in mnogo zdražbe in bojev. Zaradi pijanosti jih je že mnogo pomrlo; kdor je pa trezen, si daljša življenje.

Pri Materi.¹

† Ivan Sadar.

Odprti oder z lepo okrašenim kipom Marijinim. Proci kongreganist pride z desne strani. Spremlja ga njegov angel varih, ki je zanj seveda neviden. Ogleduje ozaljšani Marijin kip. Potem govori:

O, kaj da ne cveto livade bujno,
da cvetja bi prelestnega nabral,
da spletel bi ga v vence pestrobojne
in ga Kraljici svoji daroval!
Tvoj god je danes, moja dobra Mati!
Kar mogel, storil v Tvojo sem proslavo!
Pa da imel bi angelske moči,
pozval bi danes k Tebi vse stvari
jim zapovedal: pojte v veke: ave!
A zdaj — Te prosim, sprejmi te pozdrave,
ki so izraz slaboten naših src.

(Odide. Kmalu se vrne s tovarišem, ki ga istotako spremlja na desni zanj neviden angel. Oba stopita pred kip.)

Drugi (prvemu):

Pozval si me, da proslavim Marijo.
Sedaj sem tu kot jecajoče dete. — — —
(Se počasi okrene proti kipu):

Dovoli mi, Devica, da proslavljam
lepoto Tvojo s svojim slabim glasom.
Ti si brez madeža, brez vsake pege,
Ti vedno čista, nedotaknjena;
Ti sveta si posoda, ki je dih
oskrunil ni ne greha, ne slabosti.
Devica-Mati Ti prečudežna!
Čistejša si kot rosa na cvetovih,
milejša si kot lunino srebro,
skrivnostnejša kot zvezdnato nebo,
Kdo drznil bi se, Tebe grajati,
pred Tvojim sijem vgasne zlato solnce.
ko je lepota sleherna na svetu
le motna senca Troje vselepote.
Je v Tebi vsa nedolžnost, vsa svetost;
vsa hvala, slava, vsa prelest je v Tebi...
Srce drhti mi, hoče Te slaviti,
a moje so besede le preslabe.
Naj angeli nebeški Te časte!

(Pri zadnjih besedah nastopi od druge strani tretji kongreganist. Spremlja ga zanj nevidni angel. Pokloni se kipu Marijinemu in govori):

Želel sem v sanjah zreti sveti raj:
nocoj se mi je želja izpolnila.
Kar tam sem gledal, to bi rad povedal

¹ Rajni g. Sadar je napravil za 8. dec. 1921 za dijaško Mar. kongregacijo v zavodu sv. Stanislava v Šl. Vidu nad Ljubljano to pesnilev. Zelo dobro je učinkovala na vse, ki so bili pri tej proslavi Brezmadežne. Ker za javne kongr. akademije tako primanjkuje primerne tvarine, jo priobčujemo v Bogoljubu; posebno dijaškim kongregacijam bo dobro došla. — Op. uredn.

v proslavo tvojo, o Marija Mati. —
Devic nebroj stoji pred božjim tronom,
neznano pesem Jagnjetu pojo.
Očaki sveti uživajo veselje,
ko večno slavo božjo gledajo.
Prerokov vrsto z resnimi obrazi
končava sveti zbor apostolov.
O dvanajst zvezd, blesteče svetlih zvezd!...
Ves nebni prostor poln je angelov.
Pojejo kerubi in serafi...
pojejo zbori vsi in konca ni:
Svet, svet, svet — Bog neskončni!...
Tam žar svetel! Oko ne sme ga zreti!
Na tronu Bog, a poleg Njega — Ti!
(Pokaže na kip.)

Kaj je svetost svetnikov pred Teboj?
Le rahel soj!
Kaj čistost svetih žen je in devic?
Le rahel soj!
O, Ti presegaš vse, Brezmadežna!
(Pokaže na kip.)
Zato — sem Tvoj.

Četrty kongreganist (pride po kratkem odmoru. Angel — za one na odru neviden — ga spremlja ob desni. Ko pride na pozorišče, začne govoriti, še preden obstane):

Svetost, lepota, čistost, moja Mati!
(Obstoji pred kipom.)

Ti si čistejša kakor čistost sama!
Ti lepša od lepote si najlepše,
Ti si svetejša kakor je svetost.
Kdo Tvojo naj razumel bi nedolžnost;
če pa ni moči je obseči z umom,
naj jo potem z besedami opišem?
O Mati blažena, Devica sveta,
na veke čast! — — —

(Vsled navdušenja mu zastane beseda. Nekaj časa odmor.) Pride peti kongreganist. Spremlja ga njegov angel varih, ki je za osebe na odru neviden. Mladenič se pokloni kipu in govori:

Marija, polnost si svetlobe,
Marija, krasna luč si nam,
Marija, zvezda si vodnica,
nas vodiš tja, kjer je Resnica. —
Ti lilija brezmadežna,
cvetlica nedotaknjena,
Devica najnedolžnejša,
Ti kažeš tja, kjer je lepota. —
Ti milosti delivka si,
usmiljenje rosiš na zemljo,
Ti veš, sovražnik nam preti. —
A mi?
Dovoli nam, da k Tebi pribežimo,
sprovedi k Njemu nas, ki je Dobrota!

Vsi se strnejo okrog Marijinega kipa. Med njimi njihovi angeli, ki se odmaknejo bolj na zunaj skupine. — Vsi:

*O Mati, dobro nam je tukaj biti;
o ljuba Mati, blagoslovi nas! —*

(Kratek molk.) Vsi:

Pozdravljena, pozdravljena!

K sklepu živa slika. Spredaj na levi dva mladeniča: sprednji kleči, zadnji stoji sklonjeno. Za njima njihova angela. Na desni trije mladeniči: sprednji kleči, drugi sklonjen, tretji popolnoma pokonci. Za njimi njihovi trije angeli. Od obeh strani se zgrinjajo angeli in se zbirajo v vrste v ozadju. Zadnja vrsta nekoliko višje. Iz daljave se čuje pesem »Večerni zvon«. Skupina v čarobni luči. Zastor pada počasi, potem ko je pesem že popolnoma izzvenela.

Krščanska ljubezen.

Dr. Fr. Jerè.

»Ko bi pa ljubezni ne imel...« Veliko se je že napisalo o ljubezni lepega in globokega, a pesem o ljubezni še ni izpeta in tudi ne bo, dokler bo še na zemlji kako človeško bitje. Šele ko se bodo vsa človeška srca umirila v božji ljubezni in bo nehala vsako hrepenenje, bo nehala tudi pesem o ljubezni. Dotlej pa bodo ljudje vedno radi poslušali glasove, ki jim govorijo o ljubezni; »zakaj močna ko smrt je ljubezen, neizprosna ko grob nje gorečnost in njen žar ko žar ognja«. Kaj globlje se pač ni čulo o njej, kakor je to, kar so napisali učenci neskončne božje ljubezni.

»Novo zapoved vam dam: Ljubite se med seboj.« Tako govori Gospod in dostavlja: »Kakor sem jaz vas ljubil, se tudi vi med seboj ljubite. Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen med seboj.« In na drugem mestu nam zabičuje: »To je moja zapoved, da se ljubite med seboj, kakor sem vas jaz ljubil. To je druga zapoved,« pravi Gospod, »ki pa je enaka prvi, ki se glasi: Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem in vso močjo. Večja od teh ni nobena druga zapoved, ker na teh stoji vsa postava in vsi preroki.« Prav tako nas spominja apostol: »V ljubezni služite drug drugemu; zakaj vsa postava se dopolnjuje v eni besedi, namreč: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.« In na drugem mestu nam kliče: »Predvsem pa oblecite ljubezen, ki je vez popolnosti.« Čujmo, bratje in sestre: ljubezen je spolnitev postave in je vez popolnosti! Zato ima tudi veliko obljubo: »Predvsem imejte močno ljubezen med seboj, ker ljubezen pokrije množico grehov.« Ne smemo se torej čuditi, da učenec ljubezni piše: »Mi vemo, da smo prišli iz smrti v življenje, ker ljubimo brate; kdor ne ljubi, ostane v smrti.« Pove nam tudi razlog za to, ko pravi: »Preljubi, ljubimo se med seboj, ker je ljubezen od Boga; in

vsakdo, ki ljubi, je iz Boga rojen in Boga pozna. Kdor ne ljubi, Boga ne pozna, zakaj Bog je ljubezen.« To je torej velika zapoved ljubezni, ki naj kristjanom vtisne znak Kristusovih učencev.

Pa, kaj se more ljubezen u k a z a t i ? Ali ni, kar je ukazano, trpko in neprijetno, dočim nam hočejo vsi dopovedati, da je ljubezen nekaj prijetnega in sladkega? In zakaj imenuje Gospod svojo zapoved n o v o zapoved? Kaj pred njim ni bilo ljubezni? Ali se niso ljubili starši in otroci, sorodniki, prijatelji, ženini in neveste? Odgovorimo na ti dve vprašanji!

Ločimo d v o j n o ljubezen: n a r a v n o in n a d n a r a v n o. Z naravno ljubeznijo ljubimo vse, kar služi v ohranitev in spolnitev naše narave. Ta ljubezen je torej neka potreba človeške narave; čeprav je včasih težka, je človeški naravi prijetna in sladka; ta se ne dá ukazati in tudi ni nova, ampak je bila vedno na mestu, bolj ali manj plemenita, kakor so bili ljudje. Druga pa ni dana s človeško naravo, temveč ji je navadno celo neprijetna; te svet poprej ni poznal, ta je nova in ukazana.

Vsake prave ljubezni izvir in vzor je božja ljubezen, ki se kaže v skrbi za vse božje stvari. Pojdimo lepega pomladnega jutra v prosto naravo! Videli bomo, kako poganja na tisoče bilk in trav in cvetlic. Ako bi jih vprašali, odkod so se vzele, bi nam odgovorile: »Božja ljubezen nas je poslala in me mu vračamo ljubezen s tem, da mu s svojim življenjem dajemo čast.« In ko bi šli dalje, bi slišali škrlančka nad sabo, kosa ali celo slavca žgoleti v grmu. In ko bi te vprašali, kaj jim polni srce, da tako lepo žvrgolijo pod nebom, bi nam odgovorili: »Ljubezen, ki nam jo je v srca vsadil naš Stvarnik, nam daje glasove, in mi mu vračamo ljubezen s tem, da skrbimo za svoj rod.«

Najbolj pa je poskrbela vse obsegajoča božja ljubezen za ljudi; saj jim je na-

menila vse stvarstvo. Zato bomo gotovo dobili pri njih najlepše sledove božje ljubezni. In res je bilo vedno med ljudmi tudi mnogo plemenite ljubezni. Pesniki vseh stoletij so se kar skušali, kako bi jo dostojno slavili; nesebično materino ljubezen do otrok, požrtvovalno ljubezen prijateljevo do prijatelja, močno ljubezen med možem in ženo, nežno ljubezen med ženinom in nevesto... Odkod ta ljubezen? Ako hočemo prav odgovoriti, moramo reči: »Božja ljubezen jo je navdihnila, da si tako ljudje med seboj pomagajo in se dušno in telesno spopolnjujejo.« Zato je ljubezen velik dar božji, ki bi ga ljudje ne smeli zlorabljeni za greh. Ljubezen bi ljudi ne smela odvracati od Boga, ampak bi jih morala voditi k Bogu. Pomagala naj bi ljudem, da laglje dosežejo svoj namen na svetu. Že grški modrijan Platon je mislil, da je najvišje bitje dobrot, iz katere vse izvira in h kateri naj se vse vrača. In ljubezen je tista sila, ki naj bi človeku do tega pomogla. In vsa ta ljubezen je še naravna, ki ni še nova, ampak so jo poznali že pogani.

In vendar je tudi ta ljubezen za kristjane v nekem pomenu nova. Pomagala naj bi ljudem, da bi laglje dosegli tudi svoj večni namen.

Kristus je namreč naravni ljubezni dal tudi nadnaravno značaj. Naravna ljubezen do bližnjega naj bi se spopolnila z milostjo, ki nam pomaga delati za nebesa. To pa se zgodi, ako bližnjega ljubimo zaradi Boga. Milost namreč narave ne uničuje, ampak jo spopolnjuje. Zato moremo vsej plemeniti naravni ljubezni dodati še nadnaravno vrednost; vsa ta ljubezen more postati zaslužna za nebesa. O tej ljubezni velja pravilo: Urejena ljubezen se začne pri sebi; saj je ljubezen do sebe merilo ljubezni do bližnjega. In ker milost narave ne uničuje, sme to, kar nam je bližje po naravi, biti tudi bližje po srcu. Ni torej proti krščanski ljubezni, če mati ljubi otroka, žena moža, nevesta ženina bolj ko druge ljudi, da ga le ljubi zaradi Boga. Že v tem ima krščanska ljubezen nekaj novega, česar poprej ni bilo na svetu.

Povsem nova pa je njena druga plat, do katere bi narava ne mogla nikdar priti in ki more biti le ukazana. Gospod je rekel v svoji pridigi na gori: »Slišali ste, da je bilo rečeno: Ljubi svojega bližnjega in sovraži svojega sovražnika. Jaz pa vam

pravim: Ljubite svoje sovražnike; ljubite dobro tem, ki vas sovražijo, in molite za tiste, ki vas preganjajo in obrekujejo, da boste otroci vašega Očeta, ki je v nebesih; zakaj on velewa svojemu solncu, da vzhaja nad hudobnimi in dobrimi, ter pošilja dež pravičnim in krivičnim.« Da, kaj takega se pred prihodom Gospodovim ni slišalo. Pač beremo pri Platonu, naj krivice ne povračujemo s krivico, in da je boljše krivico trpeti, kakor jo delati, ker s tem življenjem še ni vse končano; a to je bil glas vpijočega v puščavi in je veljal samo za Grke, nasproti tujcem niso imeli plemeniti Grki nobene dolžnosti.

Vse drugače je pri krščanski ljubezni. Ta najprej obsega vse ljudi, naj bodo rojaki ali tujci; vsi so namreč kristjanu bližnji. Farizej je vprašal, kdo je njegov bližnji, in Gospod je pokazal na Samarijana. Sveti Pavel je bil dolžnik Judom in Grkom. In v tej ljubezni velja pravilo: Tisti mi je bližji, ki je moje pomoči bolj potreben. Tudi Gospod je prišel odrešiti ljudi, ki so bili odrešenja potrebni. Zato nam pravi: »Kadar napravljaš kosilo ali večerjo, ne vabi svojih prijateljev ne svojih bratov ne sorodnikov ne bogatih sosedov, da te morda tudi oni ne povabijo in se ti povrne. Marveč, kadar napravljaš gostijo, vabi uboge, pohabljenе, kruljeve, slepe. In srečen boš, ker ti ne morejo povrniti: povrnjeno ti bo namreč ob vstajenju pravičnih.« Tako naj bo krščanska ljubezen nesebična in naj se raztega na vse ljudi, tudi na sovražnike. Toda, ali ni to človeškemu srcu nemogoče? Sovražnika — ljubiti! Če te udari po desnem licu, mu nastaviti še drugo! Odpustiti — dà, to še gre, ali ljubiti? Kdo to more? Ako si skušam to dopovedati, da sovražnika ljubim, ali mi ne bo čuvstvo reklo, da sem lažnik? Dà, čuvstvo pač; ali čuvstvo še ni človek. Toda, ali more razum ceniti ničvredneža? Ni treba v njem gledati ničvredneža, ampak to, kar je v njem veliko vredno: da je ustvarjen za nebesa, da je prav za prav otrok božji, čeprav morda izgubljen sin. Volja vendar more vsakemu dobro hoteti, čeprav se upira čuvstvo; tudi se more ponuditi prilika, sovražniku storiti kako uslugo, ki mu morda omeči srce in ga pridobi za Boga; vsekakor pa je mogoče zanj moliti. Težko, silno težko je včasih, priznamo, ali nemogoče ni. Še to naj dodamo, da je taka ljubezen vzor, ki ga ljudje v večji ali manjši meri uresničujejo. Ukazano je le, da po njem stremimo. Vzor mora biti

visoko postavljen in težje dosegljiv, sicer bi nas ne dvigal in priganjal k prizadevanju. Da pa je dosegljiv, nam priča tudi iz novejšega časa sto in sto zgledov. Ne omenjam misijonarjev in misijonark, tudi ne

strežnic pri kužnih boleznih. Tudi med svetom, izobraženim in preprostim, je mnogo duš, ki so pravi angeli krščanske ljubezni. Škoda, da jih bolj ne poznamo. Njih zgledi bi močno vplivali.

Brezgrešni in Brezmadežni.

Franjo Neubauer.

*Ko Tebe Gospod je ustvarjal,
zamaknil se v lastni je kras
in Svoje neskončne ljubezni
najslajši poslušal je glas.*

*Najmanjši se madež dotaknil
ni Tebe, Marija, nikdár,
najlepša podoba Bogu si,
ki Svoj Ti podelil ie čar.*

*Poklicala Tebe Ljubezen
na grešni, nesrečni je svet,
poslala Te božja osveta
peklenskega zmaja je stret.*

*Na zemlji si blažena bila,
v nebesih presrečna si zdaj.
Brezgrešna, pomagaj še meni
nesrečnemu grešniku v raj!*

Ali smo katoličani ali nismo.

Janez Kalan.

Ko sem zapisal »Ali smo kristjani, ali nismo«, sem mislil na veliko reči. Mnogi katoličani mislijo, da se moramo v vsem po svetovni ravni, s svetom tako rekoč plavati. To — pravijo — nas bo rešilo. N. pr. i g r e. Kar igrajo drugi, to moramo tudi mi, če je tudi ničvredno, da nismo nazadnjaki! Ali je igra dostojna ali ne, potem se tudi v katoliških krogih marsikje ne vpraša več. Ljudje zahtevajo, pa se jim mora dati, drugače nam pa uidejo. Da je na tem nekaj resnice, tega spet ne tajim. Bolje, da hodijo na naše igre, kakor na zabave nasprotnikov. A tudi tukaj morajo biti gotove meje. Kar je res napačnega, to se za nobeno ceno ne sme dovoliti. Tako je delal Kristus in tako je vedno delala Cerkev. Ko so Judje Jezusa zaradi njegovega govora o svojem mesu, ki ga bo dal jesti, jeli zapuščati, se je obrnil do apostolov z vprašanjem: »Ali hočete oditi tudi vi?« Gotovo je hotel reči: Če me tudi vi zapustite, kar sem rekel, pri tem ostanem! In Cerkev bi bila ves angleški narod ohranila sebi, ko bi bila hotela samo enemu človeku (kralju Henrik VIII.) skozi prste pogledati in dovoliti ob življenju prve žene živeti z drugo ženo. A tega ni storila in bi tudi danes ne storila, ker ne sme storiti, če bi tudi celi narodi odpadli. Tudi mi se smemo in moramo po svetovni ravni, dokler se smemo. Ko pa pridemo do meje

dopustnosti, pa ne smemo, tudi če nas ljudje zapustijo!

Zdi se mi, da gredo v tem oziru marsikje predaleč. Namen je dober, a nasledki so slabi. Počasi tudi prihaja spoznanje, a prepočasi, da s takim popuščanjem in barrantanjem s svetom vere ne boste rešili. Ponemod hodijo ljudje, tako imenovani katoliški ljudje, v nedeljo popoldne mimo cerkve, kjer je služba božja, v katoliške domove k igram. Slovenci ste sploh v takih rečeh silno napredni, veliko bolj kot Nemci. Zelo visoko letite. Na Nemškem so začeli šele zdaj razmišljati, če bi smela tudi dekleta po katoliških društvih telovaditi. A to samo taka dekleta, ki so pregibanja res potrebna, to je po mestih in v industrijskih krajih. Da bi kmečka dekleta navajali k telovadbi, to Nemcem še na misel ne pride. Nazadnjaki! Na Nemškem vse društveno življenje meri le na cerkev in na obhajilno mizo, vse drugo služi le temu namenu. Na Slovenskem pa društveno življenje včasih vodi, namesto v cerkev, od cerkve proč.

Saj pravim, namen je dober: da bi ljudje ostali katoliški. A s katoličani, ki niso dosti boljši, kakor nasprotniki, nam ni dosti pomagano. Ne vem, če boste s tem zmagali, da svetu vedno bolj popuščate in poželjivosti vedno bolj ustrezate. Kaj je dobri stvari pomagano s katoličani,

ki v vsem le za svetom derejo. Sveto pismo ne pozna nobenega barantanja z grešnim svetom. »Ne vlecite jarma z neverniki!« kliče sv. Pavel. »Ali ne veste, da je modrost tega sveta sovražnica Boga?« In Jezus nas svari: »Dvema gospodoma ne morete služiti.« Tam govori sicer o mamonu. A mamon je en malik, mesenost je pa drugi. Poželenje uči, poželenje mesa in napuh življenja, to je marsikaka modernost, s katero se svet ponaša. In kateri take reči delajo, pravi sv. Pavel, ne bodo videli kraljestva božjega.

Ne v vsem za svetom leteti, je dolžnost katoličanov, ampak ravno nasprotno: svetu se upreti, po robu se postaviti, vojsko mu napovedati in jo proti njemu krepko voditi! To je poklic in naloga katoličanov. Kolikor je svet v dobrem in pravem napreden, hodimo z njim vstric; kolikor pa je nevaren, grešen in hudoben, se obrnimo proti njemu in pobijajmo ga! Ne k posnemanju naj nas zvabi in zapelje grešni svet, ampak iz zove naj nas k upor in odporu! Tista molitev iz knjige »Večna molitev« je meni posebno všeč, kjer se obeta in zatrjuje zakramentalnemu Bogu: Kolikor bolj se ljudje od tebe obračajo, toliko bolj se te hočemo mi oklepati itd. Da, kolikor bolj — toliko bolj! To mora biti naše pravilo! Ne kolikor bolj so ljudje posvetni in poželjivi, toliko bolj bodimo tudi mi, ampak toliko bolj se vsemu, kar je napačnega, ustavljajmo! In če tudi rabimo posvetne stvari modernega napredka, nas ne sme to od Boga odvrčati, ampak tudi to nam mora biti le pomoček, lestvica, po kateri pridemo le bližje k Bogu. Tudi kar se tiče mode, bi bilo želeti, da se naše krščansko ženstvo ne nosi nedostojno, če tudi moderno, ampak naj bi se zlasti izobraženo združilo v ta namen, da se med krščanskim ženstvom vpelje noša, ki ustreza zahtevam krščanske dostojnosti, kakor to dela odlično krščansko ženstvo po drugih deželah. Na Nemškem se posebno izobraženo, resnično izobraženo ženstvo, bolj priprosto nosi, kakor druge — po geslu »Einfach ist nobel«.

Enako pa tudi v drugih rečeh. Zakaj bi ne igrali po naših odrih bolj verskih iger, ki so tudi lepe, resnično lepe, ganljive in spodbudne, da se včasih ljudje solzijo pri njih?! In če jih v slovenščini ni, skrbite, da se bodo dobile! Zakaj bi se morala po odrih razkazovati in šopiriti

samo pijanost, razuzdanost, zaljubljenost in druga šemarija, zakaj ne veliko bolj čednost? Samo ob sebi se razume, da nisem nasprotnik poštenih nedolžnih, veselih in šaljivih iger. Le smeajte se, — a tako, da ne boste potem jokali!

Istotako v vseh rečeh. Ne ravnajte se po hudobnem svetu, ampak pobijajte ga! Vzemimo zopet slabe časnike! Danes že skoro vsak katoliški človek misli, da mora brati satansko-hudobne liste. Na ta način verni ljudje pomagajo brezvercem širiti nevero. Namesto da bi jih brali, bi bilo treba, da bi jih na vseh krajih in konci pobijali! A tu ne vidimo in ne opazamo nobenega pravega odpora. Kakor en mož bi se moralo vzdigniti vse katoliško ljudstvo zoper to gadjo zalego, ki bo — če bo šlo tako dalje — ves narod pokvarila in pripravila ob vero. Katoličani, kje ste?! Kaj delate? Spite, in med tem ko vi spite, hudič ljuljko seje. Le čakajte, ko pride v klasje! Takrat bi jo morda še radi izruvali, pa bo prepozno. Marijine družbe, kaj pa ve? Ali vam že nisem večkrat povedal, da v Švici Marijine družbe, in sicer ne le dekleške, tudi fantovske, in fantovske še posebno, če zasledijo v farji kak nasproten časnik, ne mirujejo, dokler ga ne iztrebijo. Ali tudi ve tako delate? Pobožna Slovenija je s tem strupom že tako nasejana in napolnjena, da je to sploh nemogoče. A storite vsaj to, kar je mogoče! In to brez odloga, ker ura je enajsta!

Ali smo kristjani ali nismo? Smo! Zato pa tudi hočemo krščanskemu in katoliškemu imenu delati čast, ne sramote! Ne z neverniki jarma vleči, ampak nevernemu, brezbožnemu svetu vojsko napovedati in jo voditi na vsej črti! Kolikor bolj se je svet zaklel zoper Boga in Cerkev, toliko bolj zvesto se ga hočemo mi držati, toliko bolj natančno njegove zapovedi izpolnjevati. Toliko bolj zanjga goreti, delati, in če treba, tudi trpeti. Toliko bolj, toliko bolj! Modernemu brezboštvu je treba, da postavimo nasproti katoliški, verski radikalizem (odločnost, temeljitost, korenjaštvo)!

Kakor Judje Makabejci, o katerih beremo duhovniki v brevirju ta mesec oktober, se vzdignimo v boj za naša sveta prava, za našo staro vero, za naše krščanske navade, za naše svetinje in svetišča, ki jih ne pustimo nekaznovano skruniti brezbožnikom!

Kaj pa adventna spoved?

A. Č.

Ljudje, ki bi se radi izognili spovedni obtožbi svojih grehov, so iskali in še iščejo raznih izgovorov, prigovorov, ugovorov in izhodov. Ko P. Abel v pridigi nekaj takih ugovorov krepko zavrne in pokaže, da je zakrament sv. pokore ustanovitev božjega Odrešenika in neizmerna dobrota njegovega presv. Srca, nadaljuje tako-le:

Pred 50 leti je takratni pruski kralj Viljem, poznejši cesar Viljem I., ukazal, naj napravijo po vseh norišnicah na Pruskem pregledne sezname, ki bo iz njih razvidno, koliko odstotkov teh, ki se jim je zmešalo, pride na protestante, koliko na katoličane, žide in na druga verstva. Kralj se ni malo začudil, ko je videl, da je bilo v Šleziji med katoličani sila malo takih nesrečnežev. Prvemu zdravniku v Vratislavi je nato naročil, naj skuša poizvedeti po vzroku. Odgovor: »Čuditi se ni! Lutheranci greše prav tako, kakor katoličani; toda katoličani imajo zakrament sv. pokore, mi protestanti pa ne. Ker nimamo nikakega zagotovila, da nam je Bog odpustil, odleti marsikomu en kolešček; notranji nemir je že veliko ljudi pripravil ob razum.«

P. Abel nadaljuje:

Pa se bo ugovarjalo: »Saj imajo protestanti tudi izpoved.« Pojdite mi s tako spovedjo! Jaz sam sem rojen iz protestantske družine, zato prav dobro poznam, kakšna je ta spoved! Veliki petek se lutheranska občina kar na splošno in skupno obtoži: »Grešili smo!« Nato pa pastor razglasi in pravi: »Bog vam je odpustil.« Prosim vas: ali je protestantski pastor (pridigar) Bogu v karte pogledal? Odkod pa ve, odkod ima zagotovilo, da je Bog odpustil? Jaz pa sem prejel kot katoliški duhovnik od Kristusa samega pooblastilo, grehe odpuščati. Če duhovnik reče nad menoj: »Ego te absolvo« (odvežem te) — hvala Bogu — vem, da mi je Bog res odpustil. Katoliški duhovniki smo v zakramentu mašniškega posvečenja prejeli oblast, grehe odpuščati. Če pa vem, da sem kot katoliški duhovnik od Boga pooblaščen grehe odpuščati, izrečem z vso pravico: »Odvežem te, jaz, pater Abel, in v imenu božjem, kot namestnik Boga ti odpustim grehe. Tako, zdaj si lahko miren.«

Tak je razloček med protestantsko in katoliško spovedjo. Smešno je torej, če se na Dunaju, kolikor vem, protestantski pastori prizadevajo, da bi katoličane k sebi

privabili, češ, spoved je pri lutheranih lažja kot pri katoličanih. Seveda je lažje reči: »Grešili smo«, kakor pa če se mora posameznik obtožiti: »To in to sem storil ali opustil.«

»Toda, prečastni, spoved je vendarle težka stvar,« utegneš zdihovati. To že rad priznam; v tem imaš prav. Tega pa tudi ne moreš tajiti: če si se spovedal, ti je tako kakor otroku, ki tudi nič rad ne gre k očetu povedat: »Oče, to in to sem storil.« Toda ko je obtožba pri kraju, ti je, kakor bi se bil kamen odvalil od srca.

»Toda, gospod, kaj si bo pa mislil spovednik o tem in onem grehu?« Niti najmanjša misel zaničevanja se mi ne vriva, če se kaj prav težkega speješ. Nasprotno si mislim: »Hvala Bogu, da si se obtožil; vem, da ti ni bilo lahko. Spoštujem te!«

Edino pošten ugovor bi bil: »Če se spovem, potem moram pa postati drug človek!« To je res. Le poskusi in videl boš, da boš potem desetkrat, stokrat srečnejši kot si bil poprej.

»Ja, pa ne morem iti k spovedi, ker ne verujem.« Prijatelj, najprej se spevej, potem boš pa koj veroval. Nevera ne čepi tu gori v glavi, ampak tu notri v srcu. »Ne maram lepo živeti, bojim se Boga, zato ga tajim« — tako govori grešnik. Kdor pa nima vzroka, da bi se Boga bal, tudi nima vzroka, da bi ga tajil.

Ko sem bil v Inomostu, sem imel dosti posla tudi z vojniki. V bolnišnici je ležal neki nadlovec (korporal). Imel je gotovo bolezen in bil na tem, da umrje. Bolniški stotnik, pošten gospod, mu je prigovarjal, naj vendar pokliče bolniškega kurata. Toda, kaj je rekel: »Gospod stotnik, saj nič ne verujem; in — roko na srce, vi tudi ne!« Stotnik stopi do polkovnega zdravnika, ki je bil tudi krščanski človek, pa mu pove o tem čudaku. »Dobro, dobro, bom že jaz uredil« — pravi zdravnik in gre v bolnišnico. — »Nadlovec,« ga nagovori, »treba bo iti k veliki armadi! Monduro (opravo) osnažiti! Ste razumeli?« — »Da, gospod zdravnik!« — »Kurata treba poklicati!« — »Da, gospod polkovni zdravnik!« — Kurat je prišel in ga spovedal. Nato prosi umirajoči nadlovec, naj pokliče stotnika. Ko ga zagleda, mu reče:

»Gospod stotnik, naj me koklja brčne — če zdaj ne verujem in če ne verjamem, da tudi vi verujete.«

To se mi je pripetilo.

Naj mi nihče ne pripoveduje: »Ne morem iti k spovedi, ne verujem.« Spoved in

verovanje ti bo oboje lahko. Napravi račun z Bogom! Tudi ti boš prišel v tisto družbo, ki mi bo že v življenju, še bolj pa ob smrti hvaležna za ta svet. Zdaj pa molimo tri očenaše za tiste, ki že več let niso bili pri spovedi. Amen.

NAŠI VZORI

† Jakob Krmelj, zgleden slovenski mladenič.

Napisal P. Mavricij Teraš, O. Cap. — (Konec.)

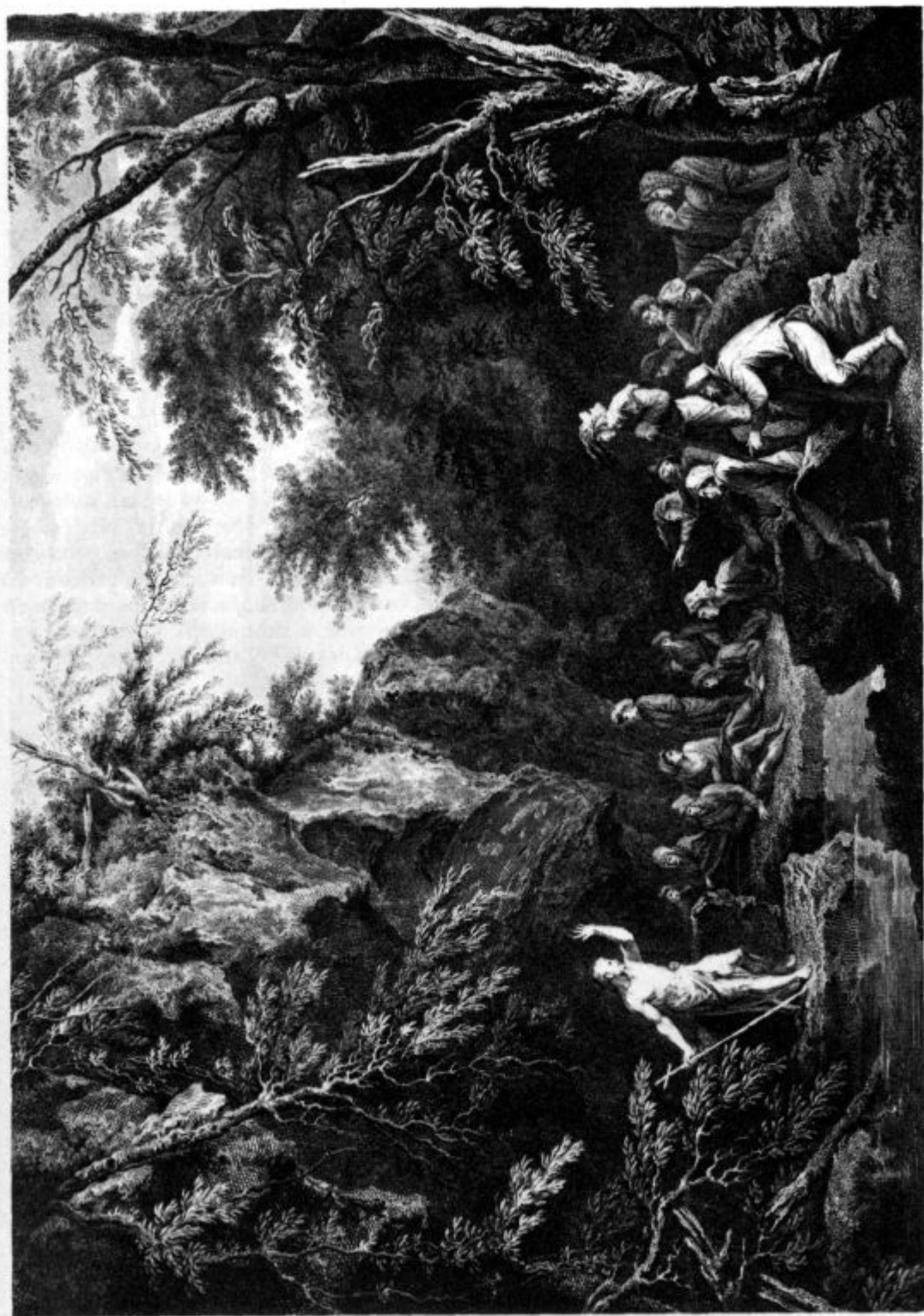
19. oktobra 1926 zjutraj je odpotoval iz Varaždina. Med potom je premišljeval svoje žalostno stanje. Mučile so ga ves čas otožne misli, posebno pa še, ko se je pripeljal v Škofjo Loko. »Na domači postaji se mi je zdelo,« — tako je pozneje povedal — »da sem kakor tujec. Nisem se hotel vsesti na noben voz, želel sem biti sam. Tisti mali zavitek sem stisnil pod pazduho, v desno roko sem vzel dežnik, ki sem ga rabil za palico. Tako sem počasi švedral čez Kamnitnik proti Škofji Loki s čisto ubito dušo. Bil sem utrujen in bolan. Mislim sem si: sedaj je pa vse končano, sedaj pa grem domov umret, saj ni denarja za bolnišnico, brez nje pa se nikdar ozdravil ne bom. Bila je tudi narava vsa žalostna; gozdovi so bili porumeneli in preko polj je vela hladna jesenska sapa. Pa še na Suhi je zvonilo mrliču tako milo in tako otožno, da sem nehote obstal in poslušal in zraven mislil: tako-le bo mor-da kmalu tudi meni zvonilo. Ko sem pozvonil na kapucinski porti, mi je prišel odpret fr. Gašper. Zelo se me je ustrašil. Šla sva v gostno sobo in oba — jokala.« Vesela sva bila, ko sva se zopet videla, pa žalostna tudi obenem, ker sem bil jaz v tako boleznem stanju...«

Ostal je v samostanu ves teden. Med tem časom si je preskrbel vse potrebne listine, da je bil sprejet v ljubljansko bolnišnico, kamor se je odpeljal 26. oktobra. Tu so mu iz noge spravili sokrvcu in mu vtesnili nogo v gips. Trpel je hude bolečine, ker mu je noga začela otekati in vročina rasti. Temu telesnemu trpljenju se je pridružilo še duševno, katero je sam opisal tako-le: »Pa še ta križ sem imel, da nas je bilo v tej sobi 26 bolnikov, pa so bili drugi skoraj vsi sinovi.« Jutra« in tako brez vere. Čez dan so dremali po svojih

kotih, ko se je pa naredila noč, so se zbudili kakor sove in pričeli kvantati in kla-fati. Skril sem se pod odejo, pa mi je postalo prevroče. Nato sem pomolil glavo ven, pritisnil roke na ušesa, si na razne načine pomagal, da bi preslišal nemarno govoričenje.« Ves čas, ko je bil v bolnišnici, je prejemal vsak dan sv. obhajilo in sicer samo on v dotični bolniški sobi.

Dne 15. novembra je zapustil bolnico in se povrnil v škofjeloški kapucinski samostan. Zdravniki so mu naročili, naj pride čez kakšnih šest ali osem tednov zopet nazaj, da bo dobil nov ovoj. Toda noga ga je tako močno bolela in koleno mu je tako naglo otekalo, da je moral že 11. decembra zopet nazaj v Ljubljano. Zdravniki so dognali, da je zbolel tudi na pljučih. Izgubil je vsled tega slehrno upanje na človeško pomoč; na Boga in Marijo pa je še zmeraj upal. Toda nobenega znaka ni bilo, da bi se njegovo stanje kaj boljšalo. Vsled tega je bil silno žalosten in potr ter je med tem časom mnogo jok-al. Slednjič pa se je popolnoma vdal v voljo božjo, rekoč: »Naj se torej zgodi po božji volji, pa bo vse prav in dobro. Rad bi še sicer bil pri življenju, pa če je Bog drugače odločil, sem na vse pripravljen.«

Dne 13. januarja so ga z vozom pripeljali iz Ljubljane v Škofjo Loko. Ponižno je prosil očeta gvardijana, naj se ga usmili in ga pusti v samostanu umreti: »Pater gvardijan, lepo Vas prosim, dovolite mi, da smem umreti tukaj v samostanu, ker sem bil že poprej tukaj!« Štiri dni po njegovem povratku iz Ljubljane, dne 17. januarja, so mu podelili sv. poslednje olje. Po končanih molitvah je rekel gvardijanu: »Zdaj bom pa mirno počival pri Kamnitniku.« (Pri Kamnitniku je škofjeloško pokopališče.) Nič več si zdaj ni želel zdravja.

Salvator Rosa.

„Pripravite pot Gospodu . . .“

Rekel je: »Sedaj sem tako lepo pripravljen na smrt, morda bi ne mogel biti nikdar lepše, kot sem sedaj. Rad umrjem.« Začel je vidno pešati, bilo ga je sama kost in koža in tudi glas mu je vzelo, da ni mogel več glasno govoriti. Kadar je nekotliko zadremal, je že izgledal kakor mrlič. Trpel je grozne bolečine in se ni smel nič premakniti. Prenašal je pa vse potrpežljivo in vdano v voljo božjo. Pogosto je poljuboval križec, ki ga je imel vedno poleg sebe ter zraven vsakokrat vzdihnil: »Moj Jezus, usmiljenje!« Kadar so ga mučile prav hude bolečine, je klical Marijo na pomoč: »O Marija, pomagaj, pomagaj, o Marija!« Sv. obhajilo je prejemal dvakrat na teden, ker se ni upal prositi, da bi mu ga prinesli vsak dan. Očeta provincijala, ki je prišel po opravkih v Škofjo Loko, je prosil za blagoslov in pa, da bi smel biti pokopan v habitu.

Zadnja dva tedna v februarju se mu je že včasih mešalo. V takih trenutkih je navadno prepeval Marijine pesmi. Tudi ni mogel skoraj nič več požirati, le kaj tekočega je še užival. Zato mu v zadnjih dneh niso upali dati sv. obhajila. Le na izrečno željo njegove matere so mu v nedeljo, dne 27. februarja, na dan njegove blažene smrti, prinesli sv. popotnico. Takoj nato pa je začel pojemat. Ta dan je bil do zadnjega trenutka pri popolni zavesti. Malo pred poldnevom sta fr. Gašper in njegova mati molila pri njem litanije za srečno smrt in druge molitve; on je pa natihem z njima molil. Nekako ob eni popoldne mu je fr. Gašper molil naprej nekatere vzdihljaje, ki jih je razločno za njim ponavljal. Nazadnje je prišla na vrsto še njegova najljubša Marijina pesem, ki jo je imenoval »svojo himno«, namreč: Marija, mati ljubljena. Vse tri kitice je razločno ponavljal za redovnim bratom do konca. Besede tretje kitice:

»Marija, naša boš pomoč,
ko svet nas zapusti;
ko nas objame smrtna noč,
nas milo sprejmi ti!
Saj tebe, Mater, ljubimo
in vedno k tebi kličemo:
Marija, varuj nas,
Marija, varuj nas!«

so bile njegove zadnje besede. Po teh besedah ni nič več izpregovoril. Čez pol ure nato je v naročju fr. Gašperja in dveh bratov ob navzočnosti lastne matere izdihnil svojo dušo brez slehrnega smrtnega boja. Umrj je tako lahko in mirno, da si lepše smrti ne moremo misliti. Bog mu je

podelil milost srečne smrti, za katero ga je v življenju tolikokrat prosil.

Oblekli so ga v tretjeredni habit, ga djali v belo rakev, ki sta jo mu kupila njegova brata in ga položili na mrtvaški oder. Okoli odra so postavili vse polno zelenega grmičevja in cvetja. Prvega marca, zjutraj ob osmih je bil pogreb. Fantje Marijine družbe so ga prenesli iz portne sobe v samostansko cerkev, kjer je sledil rekvijem. Ljudstva je bilo skoraj toliko v cerkvi, kakor ob nedeljah. Po sv. maši je vodil pogreb mestni župnik, ki je ob odprtem grobu imel tako lep in v srce segajoč nagovor, da se je marsikatero oko zasolžilo. Slavil je pokojnega kot zvestega in vzornega kongreganista, ki je Marijo iskreno častil, pa tudi posnemal njene čednosti.

Trdno smo prepričani, da je prišel brez vic do uživanja nebeške sreče.

Jac. Palma il Vecchio.

Benetke.

Sv. Barbara.

LISTEK.

Od satana k Bogu.

Adolf Rette. — A. Kopitar. (Konec.)

Nato mi je dal katekizem in s svinčnikom podčrtal, česa naj se najprej na pamet naučim, namreč dejanje vere, upanja in ljubezni, Očenaš, angelsko češčenje in apostolsko vero.

Ob slovesu mi je duhovnik spregovoril še tole: »Dragi sinko! Pojdite v miru! Zgodaj idite leč! Na obrazu vam vidim, kako ste radi bedenja utrjeni. Molite, preden zaspate! Niti za trenutek ne izgubite izpred oči misli, da se boste iz suženjstva greha rešili. Vse je tukaj:

zaupanje in molitev. Blagoslavljam vas. Jutri osorej na svidenje!«

Zahvalil sem se mu in mu obljubil, da bom točen. Zunaj sem z velikimi koraki premeril ulico, ves sanjav in ves srečen, da sem izvršil dober sklep.

Mislil sem: Kdo bi mi bil rekel, da bo to tako lahko? Potem sem se čudil, kako dobrotljiva je božja previdnost, ki me je kakor za roko privedla k takemu duhovniku, kakršnega mi je bilo treba.

»Zdaj,« sem zaključil in se vlegel na posteljo, »mi ni treba drugega, kakor da se dam voditi. Juhé, kako sem prost!«

Odprl sem katekizem. Kako me je ganilo dejanje vere, upanja in ljubezni! Kako veselo sem ponavljal: »Da, moj Bog, verujem v Tebe, verujem v Tebe in v Tvojo sveto Cerkev, ker sem skusil, da ne moreš varati ne mene ne nje. Da, moj Bog, upam, da mi ne odtegneš svoje milosti in da me sprejmeš v svojo slavo, ako spolnjujem Tvoje zapovedi. Da, moj Bog, ljubim Te nad vse, ker mi neprestano izkazuje svojo ljubezen.«

Nato sem molil Očenaš in Češčeno Marijo, prizadevajoč si, da dobro doumem pomen obeh molitvic in si naklonim božje usmiljenje, ki prešinja obe. Končno sem premislil apostolsko vero in vzkliknil: »O božja Mati, v Tvoje roke se popolnoma izročim in Ti darujem svojo dušo. Milostno jo izroči Svojemu Sinu!« Nato sem se prekrizal in tako mirno zaspal, kakor že več dni ne.

XII.

O sveta katoliška Cerkev, delilka božjih resnic, kako si čudovita, kadar tako ljubeznivo sprejmeš izgubljenega sina, ki ga je milost premagala in se ti vrže pred oltarje!...

Take so bile moje misli, ko sem se pod zoščito abbé-a M., ki sem ga vsak dan obiskal, pripravljaj na zakrament svete pokore. Ne bi mogel povedati, v kako popolnem ravnovesju so mi bile vse zmožnosti. Ne le da mi je srce veselo utripalo, ampak misli so se mi v glavi tako jasno vrstile, da sem jih z vsemi podrobnostmi lahko ohranil v spominu. Tudi sem si z izredno lahkoto osvojil, kar uči katekizem — tako čudovito globoka knjiga za tistega, ki jo razume. Nato sem prisostvoval službi božji, kjer sem kar moči molil in premišljal lepoto liturgije. In čim bolj sem napredoval na tej žarni poti, tem bolj je vera poganjala močne korenine na dnu moje duše,

Tintoretto.

Novo mesto.

Sv. Nikolaj.

Čutil sem, da se v meni razširja kakor močen hrast, ki ga viharji morejo napasti, toda ne podreti.

Da se izognem mestnemu šumu in njegovemu mrzličnemu vrvenju, sem zopet začel z navadami preteklega poletja. Svoj čas sem večinoma prebil v enem izmed tistih lepih javnih vrtov, ki branijo, da se Pariz ne spremeni dušam kakor telesom v brlog. Tukaj sem našel nekoliko drage mi samote.

Toda kako drugačni so mi bili dušni občutki kakor pred kratkim! Junija še nisem vedel, kam pravzaprav grem, omahoval sem med dobrim in zlim angelom. V oktobru nasprotno mi je pa abbé M. zagotovil, da se bom rešil, poučil me je in podprl, tako da mi je bilo notranje življenje sama radost in molitev.

Končno je napočil dan, ko mi je abbé M. sporočil, da sem po njegovem mnenju že dosti pripravljen za dolgo spoved.

»Ob navadni uri,« mi je rekel, »pridite v mojo sobo! Poprej si temeljito izprašajte vest in se potrudite za kar moči natančen obračun z Vašimi grehi. In zlasti se nikar ne bojte, da vam ne bo odpuščeno, kar bi vas oplašilo; zakaj v tem je le satanska skušnjava, na katero sem Vas že opozoril.«

»Nič takega ne čutim več,« sem mu odvrnil, »samo to goreče želim, da se iznebim bremena, ki mi leži na ramah, in da prejmem sveto obhajilo.«

Zares mi zlodej v mojem spreobrnjenju ni nikdar dal toliko miru. Bržkone je čutil, da sem dobro zavarovan, pa mi ni maral nagajati. Ker vse njegove zvijače na to merijo, da bi nam rad zabranil moliti, je povsem naravno brez moči napram takemu, ki se mu ustavlja s ščitom molitve. Zato ne pretiravam, če rečem, da mi je tedaj redkokdaj minila ura brez molitve in da sem se dolgo časa mudil v cerkvah, kjer se mi je duša v varstvu najsvetejšega Zakramenta vzpenjala k Bogu.

Ko sem se tako zavaroval, sem se takoj ob eni popoldne napotil v veseli gaj, da se pripravim za spoved. Tik jezera, po katerem so se zibale jate pisanih rac, sem sedel na klop. S seboj sem vzel katekizem in »Evangeljsko konkordanco«, ki mi jo je dal abbé M. Iz male knjižice sem premisljeval, zakaj ima zakrament svete pokore tako božji in obenem tako človeški pomen. Stel sem grehe in tedaj sem se silno bal, ker jih je bilo toliko in tolikšnih. Potolažila me je misel, da se teh grdobij kmalu znebim in da se mi odpuste ne toliko radi tega, ker se jih kesam, ampak ker je naš Gospod Jezus Kristus tako čudovito usmiljen.

Tako in podobno govoreč sem občutil, da me je prešinilo prav zveličavno kesanje. Nisem se samo sramoval svojih grehov, ampak

prav iz srca mi je bilo tudi žal, da sem toliko let pomagal križati odrešilno Jagnje. In vendar mi je misel na skorajšnje očiščenje ublažila bridkost kesanja.

Tako je popoldne minulo. Ko je prišla ura, da grem v župnišče, sem bil že silno odločen. Brez strahu sem šel k izpovedi.

Brž ko sem stopil v celico, me je abbé M. kot dobri oče najprej poprašal, kako sem pri-

Fr. Gorše.

Ilirska Bistrica.

Brezmadežna.

pravljen. Povedal sem mu, da gojim le eno željo: čimpreje iznebiti se grehov.

In kako naj se izrazim? »Beseda je plaha kakor pišče,« je rekel Verlaine. Ko sem se izpovedoval, se mi je zdelo, da sam Gospod Jezus stoji poleg mene in mi z božajočo ter obenem z zapovedujočo roko trga iz duše grehe in jih meče pred svoje božje noge v prah. Istočasno sem čutil, kako mi duša, ki jo je breme zla vso potrló, polagoma vstaja, se končno popolnoma zravnja in razvname v valovih ljubezni in hvaležnosti...

Ko sem končal, ko mi je abbé nad sklonjeno glavo izrekel vzvišene besede odpusče-

nja, sem vstal. Duhovnik je razširil roke in ves v solzah sem mu planil v naročje.

V resnici sva bila oba enako ganjena. Kajti če sem mu jaz z objemom izrazil hvaležnost, ker mi je bil toliko pomogel, se je pa on zahvaljeval Bogu, ki ga je odločil, da je priveel v stajo Edinega pastirja uporno ovco, ki je po svetem krstu pobegnila iz nje.

Potem sva nekaj trenutkov pokramljala in ko mi je naročil, naj drugo jutro ob šestih pri sv. Sulpiciju pridem k svetemu obhajilu, sem se poslovil, videč, da ima še druge skrbi.

Ves vesel sem korakal po ulici. Govoril sem sam s seboj: »Kako sem srečen! Vse mi je odpuščeno, vse!« V srcu mi je prepevalo sto aleluj in zdelo se mi je, da sem se za deset let pomladil...

Drugo jutro sem se zbudil okrog četrte ure. Da se pripravim na sveto obhajilo, sem čital evangelij, ki pripoveduje, kako je naš

Gospod postavil zakrament svetega Rešnjega Telesa. Potem sem Boga prosil, naj mi podeli milost, da s potrebno ponižnostjo sprejem njegovo Telo in Kri.

Na potu k sv. Sulpiciju sem občutil mirno radost ob misli, da se mi delo odrešenja v nekaj minutah popolnoma izvrši in sem se čudil, da so vse ovire tako hitro izginile, odkar sem se zaupal vodstvu abbé-a M.

Ko sem prišel v cerkev, sem šel v kapelico presv. Srca, kjer dobri oče bere sveto mašo vsak dan ob pol sedmih. Ljudi je bilo jako malo: nekaj preprostih ženic, dve, tri usmiljenke in samo en moški poleg mene siromaka. Pokleknil sem zraven njih in dušo odprl Bogu, proseč ga, naj pride vanjo, čeprav je tako nepopolna.

Čim bliže je bilo sveto obhajilo, tem bolj sem čutil, kako me je dvignila tista vzvišena molitev, ki sredi valov notranje svetlobe занese dušo pred božji prestol. Jecal sem: »O moj Bog, nisem vreden, toda pridi v mene in boš moj!«

In v prenovljeno dušo so mi neprestano lili žarki božje milosti. Radi tega me je, ko sem stopil iz klopi, neizrekljiva svetloba tako prešinila, da se mi je zdelo, da je vse moje bistvo kakor bel zubelj, ki veselo plapola in zgine proti nebu.

Abbé M. me je obhajal. Šel sem nazaj v klop in ko sem molil zahvalne molitve, sem se popolnoma naslajal z žarnim mirom, ki je v meni kraljeval. Ah, zakaj ne moremo ustaviti časa v praznični uri dušnega miru in nedolžnosti?

Ves dan sem živel kakor v sijajni sanji. Vse misli so se mi vračale k Bogu, vse stvari so se mi zdele praznično oblečene. Doslovno sem zrl na veselje z novimi očmi.

Sveta Evharistija! Kako pomilovanja vredni so nevedneži in zapeljanci, ki ne poznajo tvoje moči! Zase vem, da si vrelec vseh dobrot, studenec upanja in moči, kjer v žalostnih in obupnih dneh duša črpa tolažbo in radost!

Daj, o Bog, da tega nikdar ne pozabim! Daj, da pristopim k Tvoji sveti mizi vsekdar z istimi čuvstvi, ki sem jih imel na dan prvega obhajila!

XIII.

Po prvem obhajilu sem tri tedne ostal v Parizu in tako živel, kakor sem si ob povratku načrtoval. Često sem obiskal abbé-a M. in se kar moči ravnal po njegovih jako modrih nasvetih, s katerimi ni skoparil. Ta navodila so me ojačila in po njih živeč sem občutil veliko zadoščenje. Meni, ki sem pred kratkim bil upornež, je slušanje postalo lahko! Nato sem

Bouguereau.

Nedolžnost.

živo skušal veselo radost, ki mi je prvič v življenju polnila dušo.

Predočil sem si prejšnje stiske in rekel sam s seboj: »O, ko bi vsi, ki begajo brez smotra, ki so zašli in jih dvomi mučijo, mogli spoznati, kakšen notranji mir dobi človek, če pribeži Cerkvi v materinsko naročje! Ko bi raztrgali mrežo oholosti, v katero so se zapletli, bi spoznali, kako veselje je, če se ponižamo pred križanim Odrešenikom!«

Odslej sem se rad mudil pri angélski Kraljici ne le radi tega, da bi jo prosil, ampak predvsem sem jo slavil, ji z vsem ognjem po-

novil litanije in srkal duhovni vonj, ki veje iz njih. Ko sem mrmral njene hvalnice, so se mi snovale kitice v njeno čast. Prišedši iz cerkve, sem jih takoj zapisal in z božjo pomočjo jih kedaj podam v pesmi...

XIV.

Zdaj sem svoj namen dosegel in dovršil delo pokore in sprave!

Pripovedoval sem, kako sem božjo službo zapustil, ker sem bil že v otroških letih samemu sebi prepuščen. Povedal sem, kako globoko sem zašel v dvom in obup, ko sta se mi

Fil. Lippi.

Monakovo, Pinakoteka.

»Češčena, milosti polna ...«

zrušila znanstvena prevara in socialistična sanjarija. Navel sem razloge, radi katerih so se mi pristudili zločinci, ki nam rušijo Francijo, in kričači, ki se laskajo glupim in slinavim parlamentarcem in se ponašajo, da so pogasili zvezde na nebu. Skušal sem pokazati, kako me je milost prešinila. Opisal sem boje, trpljenje in zmago nad zlobnimi silami, ki so me mučile.

Kar sem mogel, sem storil. Gospod naj sprejme te liste, kamor sem, kakor upam, položil vso svojo hvaležnost za dobrote, s katerimi je milostno napolnil ubovega skesanega grešnika.

Če bodo ti listi kakemu bralcu kaj koristili, ga prosim, naj moli zame.

Sicer pa: »Ne nam, Gospod, ne nam, ampak Svojemu imenu daj čast!«

DRUŽBENI GLASNIK

Česa manjka.¹

Zdi se, da bo jako koristno, če si družbeniki včasih sami kaj povemo, saj je Bogoljub naše glasilo. Naj jaz začnem.

Naše Marijine družbe — vsaj več je takih — po moji skromni sodbi niso to, kar bi imele biti, prav za prav kar bi lahko bile. Manjka jim notranjega življenja in zmisa za apostolsko delo. Bogo-

ljub, ki je naš list, se premalo vpoštevaja. Kaj naj rečemo o družbah, če njih udje ne marajo za večkratne sestanke in ne za mesečne shode! Če so med shodi in shodi predolgi presledki, saj ni drugače, da se vsled tega nauki, ki so jih slišali pri shodu, hitro pozabijo, da se zavest in ponos Marijinega družabništva zabriše in okrha in da se vsled tega množi število takih, ki družbi morda še nečast delajo. Zaradi tega pride marsikatera družba ob ugled in ve-

¹ Preprosta roka je napisala te vrstice. Narekovalo jih je dobro srce iz najboljšega namena. — Op. ur.

L. Besques.

ljavo. Člani izgubijo veselje do družbe, novi se pa vedno bolj poredkoma oglašajo. V kratkem bo taka družba tako zaspala, da jo bo težko zbuditi.

Več življenja v Marijine družbe! Če se sklicujejo mesečni shodi in prejema jo redno sv. zakramenti, je sicer že znamenje, da je v družbi resna volja, ni pa to še znak v z o r n e družbe. Da se poži vi kongregacijsko življenje, posebno priporočajo večkratne družbene sestanke, pri katerih člani (članice) bolj spoznavajo medsebojne vrline, se pogovore o tem in onem, kar je za napredek kongregacije potrebno ali vsaj koristno; sploh dobe več dušne hrane. Dobro in priporočljivo je, če bi imela vsaka družba tudi svojo knjižnico. Posebno bi bilo žele ti, da bi starejši člani mlajše poučevali; seveda mora vladati v družbi duh ponižnosti in sprejemljivosti. drugače tako medsebojno poučevanje ni uspešno. Vsi pa naj bi druge, ki niso še v Mar. družbi, navduševali in v nemali za pristop. To je prvo in najpotrebnejše apostolsko delo. Mlajši vstopijo v družbo bolj po vplivu drugih kot iz lastnega nagiba in prepričanja. Rado se zgodi, da se mladina, ki pozna Marijino družbo le po imenu, ako nima prave domače vzgoje in dobrega pouka, po slabih zgledih in po razgovoru med verskomlačnimi ljudmi — navzame napačnih in krivih nazorov, da začne nekako glavo pokonci nositi in Marijino družbo še celo prezirati. Prav v času, ko bi taki mladi ljudje najbolj potrebovali Marijinega varstva in zaslombe v kongregaciji, se zamotajo v posvetnost in zaidejo na opolzko pot. Drugi pa, ki so po okoliščinah prišli v Marijino družbo, pa ljubijo posvetno družino in tako tovarišijo, ki je polna nadutosti in oholosti, ali cerkvi celo protivna, se bodo kmalu začeli sramovati svetinje — kar je pa sila žalostno — ako nimajo nikogar, ki bi jih dvigal in jim dajal pogum. Kakor hitro se bodo jeli zavedati, da je zanje velika čast in odlika, ki so nanjo lahko ponosni, ako so družbeniki Marijini, se bodo pač znali izogibati nadutih posvetnjakov in vseh, ki so jim cerkvene organizacije odveč, cilj pa slaba družba, nesposobna moda in razuzdanost.

Zato naj bi dobri fantje, ki so v družbi Marijini, prav posebno tudi dekleta, vso pozornost obračale na mlajše in jih poučevali z lepim zgledom, po možnosti pa tudi z besedo.

Nadalje bi morali biti vsi, ki so v Marijinih družbah, temeljito poučeni v verskih naukih, da bodo vsikdar, tudi v poznejšem življenju, zlasti v hudih poizkušnjah ostali trdni in kremeniti katoliški značaji.

Marijine družbe so in morajo biti šole krščanskega življenja ter stremljenja po popolnosti. Popolnost se kaže in udelevstvuje tudi v apostolskem delu. Med apostolsko delo spada tudi skrb za razširjanje katoliškega časopisa. Zato naj bi se v vsaki družbi poleg drugih odsekov ustanovil prav gotovo tudi časnikarski odsek. Namen tega odseka je, nevedne in nepoučene osebe v soseski seznanjati z dobrimi časopisi, prepričevati jih o dolžnosti naročanja zanesljivo poštenih, krščanskih listov in knjig. Mnogo je še ljudi, ki bi sicer naročili katoliški časopis, pa nimajo radi s pošto opraviti, ali se ne znajo kam obrniti. Nekateri so tudi nekako hladni in nedostopni za časopise; niso vajeni nanje, pa jih ne naroče, če jih kdo osebno ne nagovori. Člani odseka jih nagovore okrog novega leta, naj si oskrbe zares zanesljiv in dober časopis, da ne pride sovražnik in ne zatrosi ljuljke s slabim listom v družino. Če je kdo v odseku zmožen, napravi še bolje, ako z vednostjo družbenega voditelja skliče v vasi agitacijski shod in govori o pomenu in vplivu tiska, o potrebi in koristi dobrega, pa o škodljivosti in nesreči slabega časopisa.

Na delo torej zlasti dekleta — za naše dobre časopise. Od članov in članic se pa zahteva, da je vsak in vsaka naročena na družbeno glasilo »Bogoljub« in da ga vsak in vsaka tudi prebira. Naj bi se vsaj to, kar je za Marijino družbo važnega, točno prečitalo! Dekleta, še enkrat kličem: Na delo! Naš zgled bo vnel za dobro marsikogar! V apostolskem delu iščimo veselja!

P. — Kongreganistinja.

Poleg cerkve in tabernaklja ga ni prostora, ki bi bil svetejši kot kraj, kjer starši počivajo. Pavel Sheehan.

*

O mir, kdo more prav te oceniti; a med ljudmi je težko te dobiti.

Na napake drugih mislimo samo toliko, da bomo svoje popravili.

*

Vsako zapravljanje je neumno, a najbolj nespametno je zapravljanje časa.

Kupna cena za večnost — je čas.

CERKVENI

RAZGLED

Po svetu

Kraj milosti. V Lurd je došlo v tem letu do oktobra čez 600.000 romarjev. Toliko vozovnic se je oddalo na postaji v Lurdu. Če vpoštevamo še tisoče avtov in drugih vozil, ki so jih rabili številni romarji, lahko računamo, da znaša število vseh, ki so obiskali v tem letu kraj milosti v Lurdu — en milijon.

Čas bi bil. Mnogo se je govorilo, da je prišel čas, ko se bo uredilo tudi »rimsko vprašanje«. Dne 14. oktobra je dal Vatikan sam jasno izjavo, ki se iz nje vidi, da ta zadeva tako dolgo ne bo rešena, dokler se Cerkev zopet ne prepusti vsaj del nekdanje »cerkvene države«.

Junaštvo duhovnika. Župnik P. Hurst je rešil z nevarnostjo lastnega življenja sv. Reš. Telo iz goreče cerkve sv. Ane (New Buller, Milwaukee, Amerika). Ko je požar zajel že vse cerkveno poslopje, je držeč del suknje pred obrazom, skočil v svetišče in v naglici odprl tabernakelj, dasi je bil ves oltar v ognju ter rešil Najsvetejše.

Katoliška visoka šola v Tokio na Japonskem je rešena. Posrečilo se je, spraviti skupaj ogromno vsoto 600.000 jenov, ki jo zahteva ondota vlada kot varščino. Šolo vodijo očetje jezuiti.

Prvi japonski škof-domačin. Na praznik Kristusa Kralja je posvetil sam sveti oče papež Pij XI. japonskega rojaka Januarija Hayasaka za škofa. Spososvečevalca sta bila: škof Chambou iz Tokio, in predstojnik pariškega semenišča za vnanje misijone, nadškof De Guebriand.

Vzajemnost in odločnost ogrskih katolčanov se je iznova izpričala na zadnjem (19.) katoliškem shodu v Budimpešti. Zborovanj in sklepne evharistične procesije so se udeležili poleg ogromnega števila naroda tudi zastopniki vlade, političnih in znanstvenih krogov. Pri sklepni evharistični slavnosti in pri sprevodu je bilo navzočih 200.000 oseb.

Svetovna bazilika presv. Srca Jezusovega, ki jo zidajo na Oljski gori na kraju, kjer je pred 1600 leti sv. Helena dala postaviti prvo cerkev, je v toliko dodelana, da je bila kripta (spodnja cerkev) dne 28. sept. že blagoslov-

ljena. Svete obrede je izvršil patriarh Msgr. Barlassina. Baziliko zidajo Francozi; darove pa zbirajo po vsem katoliškem svetu. Sv. oče Pij XI. je daroval 75.000 lir, da se napravi krasen veliki oltar na č. presv. Srcu Jezusovemu v tej novi cerkvi.

Konvertiti. V tem letu je prestopilo v Združenih državah Severne Amerike v katoliško Cerkev 35.751 protestantov in drugih vercev.

Izredne olajšave in predprave je podelila sveta stolica v Rimu mehikanskim vernikom in duhovnikom zaradi izrednih razmer in nevarnosti, ki jih ogrožajo. Tako n. pr. smejo duhovniki opraviti sveto daritev katerokoli uro čez dan in sicer povsod. V skrajni sili smejo maševati celo brez cerkvene obleke. Prav tako, kakor za čase preganjanja prvih kristjanov, smejo imeti tudi mehikanski katoličani spravljeno sveto Rešnje Telo v zasebnih stanovanjih.

Razočarana Alzacija. Prvi poizkusi kulturnega boja v Alzaciji so se pričeli. Kljub opetovanim obljubam zastopnikov francoske vlade, da bo Francija spoštovala častitljive navade, izročila in pravice ter svoboščine Cerkve in šole, kakor tudi katoliško čutenje naroda v Alzaciji in Lotaringiji, so bile kratkoma vpeljane državne šole v Strassburgu in nekaterih drugih mestih; usmiljene sestre, ki so 140 let oskrbovale sirotišče v Strassburgu, so pa odslovljene; prav tako tudi sestre b. previdnosti, ki so zastonj vodile šolo svetega Janeza. (Državne šole, kakor jih priznava francoski šolski zakon — so brez Boga!) V Alzaciji in Lotaringiji je 1 milijon 300 tisoč zavednih in dobrih katoličanov. Škof Ruch je vložil pri francoski vladi ostro sestavljen ugovor.

Evharistični kongres v Avstraliji. Sidney, glavno mesto v Avstraliji, bo v dneh od 6. do 9. septembra 1928, pozorišče velikega evharističnega slavlja. Škofijstva v Avstraliji in Novi Zelandiji so pozvala v posebnih pastirskih listih vse vernike, naj z vneto sodelujejo pri velikem kongresu. Ustanovljeni so škofijski odbori. Lepa lega, krasna okolica, obsežno obrežje in pristanišče ob glavnem mestu, ugodno podnebje — vse bo pripomoglo, da se bo proslava sijajno izvršila. Kot papežev zastopnik se imenuje kardinal Ceretti. Pri-

vlačna bo zlasti evharistična procesija o priliki, ko bodo prenesli Najsvetejše v sprevedu po morju iz cerkve v Manly v novo stolnico Matere božje, ki bo koncem aprila (1928) posvečena. Na kongres bo došlo po sedanjem računu do 200.000 oseb.

Usodne številke. Na Francoskem potrebujejo daleko več mrtvaških rakev nego zibelk. V zadnjem četrtletju 1927 je bilo 32.000 več pokopanih kot rojenih. Kdo je kriv, da francoski narod izumira? Vlada, ki je tekom 50 let uničevala verost in versko prepričanje med ljudstvom z brezbožno šolo.

Čiščenje knjigarniških predalov se je začelo na Španskem. Minister notranjih zadev je dal ukaz, da je treba zapleniti vse tiskovine, ki imajo nenravno in pohujšljivo vsebino. Tekom pol leta je bilo uničenih čez sto tisoč knjig. Knjigarjem in pisateljem so naprtli okrog 200 tožb pred sodiščem. — O, ko bi hoteli začeti s takim čiščenjem tudi pri nas in povsod!

Dih božjega klica. V južnonemški jezuitski provinci se pripravljajo točasno trije bivši principi-prestolonasledniki na redovniški stan: princ Jurij Saški, princ Feliks Löwenstein, ter sin znanega katoliškega voditelja in kneza Waldburg-Wolfegg. Ko bodo dokončali bogoslovne nauke, se bodo posvetili v službo vernih katoličanov.

Novo duhovsko semenišče je bilo blagoslovljeno in otvorjeno 4. oktobra v Pragi. Glavna zasluga gre pač nadškofu dr. Korlač-u, ki je s svojo velikodušnostjo omogočil, da se je to veliko delo izvršilo. V semenišču je točasno 66 bogoslovcev; več kot polovica je pa Nemcev.

Naslednik kardinala Czernoch-a (Grat-Budimpešta) naj bi bil po želji Vatikana benediktinec P. Seredy, odličen kanonist, ki biva že 10 let v Rimu in je — točasno pridejen ogrskemu poslanstvu. Ogrska vlada bi pa rada postavila na to odlično mesto kandidata, ki bi bil bolj v službi narodno-političnih interesov.

Umrli je kardinal Patrik O'Donnell, nadškof v mestu Armagh in irski metropolit, star 72 let. Pokojnemu so dajali naslov: oče revnih in delavstva.

Smrtna kosa. Umrli je nanaglo v Borštu duh. svetnik Franc Cvejn. Na vseh svetnikov dan je šel zvečer še previdet nekega bolnika. Ponoči pa mu je nenadoma prišlo slabo. Sošedni župnik iz Boljunca, ki je bil takoj poklican, mu je podelil zakrament svečega poslednjega olja, nakar je izdihnil. V Borštu je služboval 32 let. R. i. p!

Morje je zmagalo. Lindbergh je bil srčen in srečen. Zmagal je in prišel po zraku iz

Amerike v Evropo. Za njim jih je skušalo isto srečo 29, pa jim ni bila mila. Morje jih je pogoltnilo razen dveh, ki sta bila rešena. Ali so bili vsi pripravljeni za polet pred božjega Sodnika?

Se drugod! Podružnica društva »Krščanska šola« je oskrbela za šolo na Viču prav lep kip Srca Jezusovega. Krajni šolski odbor je dovolil, da se postavi v vežo šolske stavbe. Dne 30. okt., na praznik Kristusa Kralja, je bil kip po primerni slovesnosti v cerkvi svečano blagoslovljen. Po blagoslovu se je posvetila šolska mladina božjemu Učeniku. Sledili so nagovori za mladino, deklamacije in lepo petje učencev in učenk. Na slavnosti je govoril tudi šolski upravitelj Iv. Štrukelj. Navzočih je bilo lepo število domačih učiteljev in učiteljic. Podobno naj bi storile podružnice Kršč. šole tudi drugod.

Pa je res! »Ljudstvo se mi smili!« Pod tem naslovom je list »Slovenec« sredi oktobra priobčil resno razmišljanje, ki je marsikoga nemalo presenetilo. Povečini smo mislili, da je Slovenija v verskem in cerkvenem oziru tako preskrbljena, kakor malo katera druga dežela; pa le ni tako. So pač župnije in občine, ki štejejo komaj tri, štiri stotine ljudi, pa imajo svojega dušnega pastirja. Nastale so pa v zadnjih desetletjih delavske ter industrijske naselbine, ki njih prebivalstvo gre v tisoče, pa nimajo lastne župnije. »Slovenec« je navedel nekatere take kraje: Litija-Gradec, Vodé-(Trbovlje), Hrastnik. Tudi v Mostah pri Ljubljani, ki štejejo do 8000 ljudi, bi bila nujno potrebna nova župnija, in še marsikje... Kar lotiti se bo treba. Začetek je težak, toda z dobro in odločno voljo, pa z vztrajnostjo se vse doseže. Nova cerkev na Viču, in najnovejše svetišče sv. Frančiška v Šiški pri Ljubljani nas o tem prepričujeta. »Tudi tu so naši misijoni!« je zaklical »Slovenec«.

Kronika (Lavantinska škofija): Kaplan Jožef Žolnir je premeščen iz Hoč v Maribor (Sv. Magdalena); na njegovo mesto je prišel Jož. Petrovič od Sv. Jurija v Slov. goricah; Janez Šolinc, kaplan v Slov. Bistrici je nastavljen kot stolni vikar v Mariboru; njegovo mesto je zasedel Janez Kokošinek od Sv. Marjete n. P.; Mihael Čarf je prišel k Sv. Marjeti od Sv. Miklavža p. Ormožu. — Nadžupnijo Vuzenico je dobil Drago Hütner, župnik v Puščavi; za župnika v Štoperce blizu Ptuja je imenovan kaplan Alojzij Pihler iz Št. Ilja p. T. —

[Ljubljanska škofija]: Dne 25. okt. je bil umeščen Jakob Štrekelj, škofijski tajnik v Ljubljani, za župnika v Blagovici. — Število bogoslovcev je skoraj po vseh semeniščih Jugoslavije znatno narastlo. V prvi letnik ljubljanskega semenišča je sprejetih 19, mariborskega pa 20 kandidatov; v Zagrebu že dolgo vrsto let ni bilo toliko novih prijavencev kot letos; vseh slušateljev I. letnika na bogosl. oddelku zagrebskega vseučilišča je 30, ljubljanskega pa 25. Bogoslovica v Sarajevu šteje 27 semeniščnikov. — Molitev, naj bi ljubi Bog poslal ženjcev na žetev in delavcev v vinograd, ni bila zastoj. Nujno zadevo zadostnega duhovskega naraščaja priporočamo še nadalje goreči molitvi vernega slovenskega ljudstva. — Šentjernejska župnija na Dol. je praznovala 18. oktobra 25letnico, odkar pastiruje ondi župnik in duhovni svetnik Ant. Lesjak, 70letni jubilar je izvršil v tem četrtnetju veliko koristnih naprav za celo župnijo.

Odlikovanje. Za duh, svetnika je imenovan M. Štular, vzgojni vodja v zavodu sv. Stanislava in sotrudnik »Bogoljubov«.

Važni sklepi. Sredi oktobra so imeli jugoslovanski katoliški škofje skupna posvetovanja v Zagrebu. Dalekosežnega pomena je osobito sklep, da se osnuje skupna katoliška akcija, t. j. skupnost vseh katoliških društev in naprav za brambo verskih svetinj in verskega življenja. Za okrepitev verske zavesti in ljubezni do sv. Evharistije naj bi mnogo pripomogel evharistični kongres, ki se bo sklical, kadar bodo pripravljena dela dokončana. Sestavil se je v ta namen širši odbor. — Škofje so na konferenci tudi sklenili, da vložijo ugovor proti okrnitvi odnosno ukinitvi krščanskega nauka na nekaterih srednjih šolah.

Staroslovenska mašna knjiga za uporabo pri sveti daritvi je dotiskana. Zdaj je treba počakati, da dozore dogovori glede konkordata (pogodbe med sv. stolico v Rimu in vlado v Beogradu), ki bodo vanj sprejete tudi določbe o rabi staroslovenščine pri sv. maši.

Nebroj cvetja so nanесли o Vseh svetih na ljubljansko pokopališče pri Sv. Križu. Grobovi so bili res okusno okrašeni. Ljudstva se je kar trlo. Ko bi le bilo tudi nekoliko več molitve, sv. obhajil in sv. maš za rajne! Čedalje več je takih, ki mislijo, da je s cvetjem in svečami vse opravljeno. To je sicer hvalevreden znak zunanje ljubezni do pokojnih, koristi jim pa (brez molitve) prav nič.

Pokopali so 9. nov. na šentvidskem pokopališču g. Jožefa Kržišnika, profesorja na šk. gimnaziji v zavodu sv. Stanislava. Pokojni je bil rojen l. 1872. v Poljanah n. Škofjo

Loko. Kot duhovnik je služboval nekaj časa v Črnem Vrhu in v Trziču, nato je pa dovršil profesorski izpit na Dunaju, kjer je študiral še preden se je odločil za duhovski poklic. Kot profesor zgodovine je izvrševal z vso vnemo in z izrednim veseljem svojo službo. Na tem polju in v zemljepisju je bil strokovnjak. Bil je do zadnjega uverjen, da bo okrevljal in da bo mogel še nadaljevati svojo službo, a Bog je drugače odločil. Vestnemu in marljivemu pedagogu naj sveti večna luč! — Isti dan so položili v grob truplo župnika dr. Iv. Mauringa, ki je umrl v Višnji gori 7. nov. Pokojni je služboval na zadnje na Igu pri Ljubljani. Mir duši!

Dopisi

Brezovica pri Ljubljani. Naša dekl. Mar. družba je na praznik Kristusa Kralja na skromen način obhajala svojo 25 letnico. Spomin na ta dogodek pa bo lepa oltarna slika presv. Srca Jezusovega (delo akad. slikarja P. Blaža), ki smo si jo oskrbeli na pobudo in s sodelovanjem dekl. Mar. družbe. Slika je bila slovesno blagoslovljena, potem pa se je pred njo izvršila posvetitev cele fare božjemu Srcu. Popoldne pa je imela družba slovesen shod v cerkvi, pri katerem je govoril svetnik Jan. Kalan o pomenu Mar. družbe za versko življenje v fari in o koristi in milostih, ki jih prinaša posameznim članicam. Nato se je še družba posebej posvetila ob svoji 25 letnici presv. Srcu Jez. prav po geslu: »Po Mariji k Jezusu.« Kot zaključek cele slovesnosti je priredila družba v Domu igro: »Ljubezen Mar. otroka«. — Dekleta, glavni Marijin praznik je pred durmi, Marija vas vabi... Njenemu varstvu zaupajte svoja mlada leta!

Dobrepolje. V nedeljo 6. novembra smo pokopali blago, vzorno Marijino družbenico, šestnajstletno Klinčevu Anico iz Zdenške vasi. Dokončala je meščansko šolo pri šolskih sestrah Notre Dame v Šmihelu, letos se je pa vpisala v trgovsko šolo na ljubljanskem liceju. Tudi v Ljubljani je stanovala pri šmihelskih redovnicah v njih krasni vili na Mirju in je bila vsa srečna pri njih. Koncem oktobra je pa nenadoma zbolela; prepeljali so jo v žensko bolnišnico in operirali na slepiču, pa jo je Bog že po enem tednu poklical k sebi. Zgledna je bila njena smrt, ker je tudi vedno zgledno živela. Kljub svoji mladosti je bila nenavadno modra in resna, spoštljivega in prikupnega vedenja. Starši imajo gostilno in velik promet v trgovini, pa Anica je ostala kljub temu nedolžna, skromna v nastopu in obleki. Pridno

se je učila in o počitnicah pridno pomagala družini. Njeno plemenito srce je nežno ljubilo Boga in božjo naravo in bilo zmožno tudi velikih žrtev. K sv. obhajilu je rada prihajala, zato je pa Jezus vse tako naravnal, da ga je tudi na smrtni postelji prejela vsako jutro. Sošolke so jo že v Ljubljani obdale s cvetjem; ko pa je ležala doma na mrtvaškem odru, so jo dobra zdenska dekleta kar potopila v bele krizanteme. Izredno veliko ljudi jo je prihitelo kropiti, tako jo je vse spoštovalo in ljubilo, in okrog njene prezgodnje jame so se ob pogrebu zgrnile cele množice. Anica, na svidenje pri Jezusu in Mariji!

Katinara pri Trstu. Naša predmestna župnija je dobila 16. oktobra novega župnika gosp. Huberta Leilerja. Slovesnost je povzdignil s krasnim govorom gen. vikar Slavec iz Trsta; navzočih je bilo tudi več gg. duhovnikov. G. Leiler se je v kratkem času upraviteljstva župnije priljubil župljanom, saj je na dan ustoličenja bila cerkev premajhna, da bi obsegla vso množico. Kot pripravo za prenovitev župnije pa je priredil novi župnik začetkom oktobra sv. misijon, ki je privabil vernike v zelo častnem številu. Sv. obhajil je bilo 2400. Da bi ostali zvesti svojemu Kralju, je bila vsa župnija 2. oktobra posvečena presv. Srcu Jezusovemu. Genljivo je bilo gledati, kako so se malčki razveselili, ko je prvič zagorela svetiljka pri oltarju presv. Srca, za katero so sami zbrali denar. Naj bi župnikovo delo podpirale vnete verske organizacije, fantovske in dekliške!

»Slovenska dekliška zveza« v Zagrebu¹ še vedno živi in deluje po svojih močeh. Po odhodu g. Beštra je prevzel duhovno vodstvo z veliko dobro voljo salez. duhovnik g. Al. Kovačič. Kolike žrtve je tekom poltretjega leta za rešitev duš slov. deklet v Zagrebu prevzemal, to ve samo Bog. Me moremo samo reči: Bog plačaj! Odkar je zveza ustanovljena, imamo redne sestanke, ki jih vodi g. p. Ljudevit Dostal D. J. in sicer vsako drugo nedeljo v kapelici poleg cerkve Srca J. Zjutraj je sv. maša ob pol 6 in popoldne ob pol 5 molitvena ura iz knjige »Večna molitev« ali rožni venec, potem pridiga in slovesne liturgije z blagoslovom. Razume se, da vse v slo-

venskem jeziku. Vsako četrto nedeljo ob petih pop. pa imamo v dvorani čč. ss. usmiljenk. Ti sestanki nam nudijo mnogo lepega. Tu so poučni govori, imamo deklamacije, male zabave; obenem je lepa prilika za razširjenje dobrih listov; na razpolago so tudi primerne knjige itd. Prav pretekli mesec smo zopet prejele 200 kom. »Misijonskih koledarjev«, da jih razpečavamo. Tudi večje predstave še vedno prirejamo. Nazadnje smo predstavljale igro »Božja roka«. Izpadla je zelo dobro. Pri vseh prireditvah so nam v pomoč po dve ali tri čč. ss. učiteljice. Duhovne vaje za slovenska dekleta vodijo vsako leto gg. iz D. J.

(Drugi dopisi prihodnjič.)

Razno.

Kjer je revščina največja, tja seže božja moč. Po pravici smemo to reči o naših izseljencih, ki bivajo v rudokopih na Holandskem in v Belgiji. Čisto zapuščeni so; brez duhovnikov in učiteljev. Njihove zapuščenosti se ni usmilita doslej domovina, pač pa redovnice iz reda karmeličank, katerih glavna naloga je poleg gojitve notranjega življenja, skrb za zanemarjene otroke delavskih družin, obisk po delavskih družinah itd. Te sestre so kot angeli rešitelji začele delo med našimi izseljenci, katerih je vedno več. Deluje med njimi ena slovenska sestra in ena Hrvatica. Ker nimamo duhovnikov, ki bi šli med naše slovenske izseljence, zato se danes obračamo zlasti na dekleta delavskega stanu, če čutijo v sebi redovniški poklic, in če jih veseli misijonsko delovanje med slovenskimi delavskimi družinami, naj se takoj zglaš. v samostanu: Karmeličanke božjega Srca Jezusovega v Zagrebu, Vrhovec št. 35. Podrobna pojasnila daje tudi uredništvo »Bogoljuba«.

Slabi listi in časopisi so kuga župnije. Zakaj? Zato, ker odvrčajo ljudi od krščanskega življenja, vzbujajo v njih srcih verske dvome, mržnjo in nezaupnost do duhovščine, razširjajo posirovelost, vodijo v posvetnost, širijo nenravnost. Skušajmo to kugo, kolikor je v naši moči, odstraniti in pokončavati. Vsakdo stori res odlično apostolsko delo, če se mu posreči pregovoriti vsaj enega takega naročnika, da se odpove slabemu časopisu. V neki župniji so liberalni učitelji raztrosili precej slabih časopisov. Da bi te liste opustili, je poslal domači duhovnik nekaterim takim naročnikom, ki so bili še precej krščanskega duha, pismo s to-le vsebino: »Izvedel sem, da ste naročeni na list Kot Vaš dušni pastir Vas vljudno prosim, da ta list odstranite iz svoje hiše. Storit mi to ljubav že zaradi Vaših dobrih otrok. Kaj bo zrastle iz njih, če bodo čitali ta list? Tako berivo ne

¹ V št. 10. smo dali natisniti dopis iz Zagreba pod naslovom »Na pomoč!«. V dobri veri, da je bilo poročilo točno, smo mu odkazali primeren prostor v listu. Pismo pa, ki je došlo ta mesec, nas je uverilo, da so razmere v »Slov. dekliški zvezi« dokaj lepše in ugodnejše, nego je bilo naslikano v zadnjem obvestilu, in da se slov. duhovniki v Zagrebu jako vneto trudijo za dušni blagor ondotnih Slovenk in Slovencev. Z veseljem pričujemo to lepše poročilo. — Op. ur.

spada v krščansko hišo. — Prijazno pozdravlja... Vaš dušni pastir! — Pomagalo je. Vsi so prišli osebno k dotičnemu župniku in se opravičevali, češ, da niso lista sami naročili, marveč liberalni učitelj, in da so list že odpovali oziroma poslali nazaj.

Smrti se je bala. Mali deklici so pripovedovali, da pride vsakikrat, kadar kak otrok umrje, angelček iz nebes in ga nese s seboj. Deklica premišljuje, nato pa reče: »Mamica, kadar bo angel po meni vprašal, reci, da me ni doma!«

Dobre knjige.

»Večna knjiga.« V »Bogoljubu« smo že opetovano opozorili na večno knjigo — Sv. pismo, ki izhaja v novi izdaji. »Evangeliji in apost. dela« — (prva knjiga) — so že več kot leto dni na razpolago po naših knjigarnah. V krasnem, čistem, blagovlasnem in izbranem jeziku je sestavljen ta najnovejši prevod knjige vseh knjig. Sv. pismo je za današnje čase, ko se vse nasičuje večinoma le z medlo — če ne strupeno hrano dnevnega časopisa, tembolj potrebna knjiga. Da se bomo za Sv. pismo še bolj vneli, bi bilo prav, če si oskrbimo poprej neko drugo knjigo, ki jo je sestavil kanonik dr. M. Opeka v Ljubljani z istim naslovom »Večna knjiga«. To novo delo vsebuje celo vrsto jedrnatih in dobro premišljenih govorov o Sv. pismu. Kdorkoli jo bo prečital, bo imel v bodoče vse večje spoštovanje do Sv. pisma, bo vse drugače cenil božjo besedo. Slovenci smo s to novo knjigo odličnega cerkvenega govornika dr. M. Opeke zopet veliko pridobili in le želeli je, da bi se širila po domovini v čim večjem številu ter da bi izpodirvala vsaj tako berivo, ki seje kugo med naš narod. — Knjiga se naroča v Prodajalni KTD v Ljubljani in stane 16 Din. Poštšina poldrug dinar.

Sveta pomlad, molitvenik za mladeniče in mladenke. Spisal dr. P. Tominc. Založil Iv. Gajšek nasl., tiskal Slatnar. — Molitvenik ima to prednost, da v malem obsegu prinaša najpotrebnejše molitve z izbranim besedilom. Poleg običajnih molitev obsega dve sv. maši, spovedne molitve, zelo priučne obhajilne in vse običajne cerkvene molitve ob raznih pobožnostih. Oprema zelo lična. Dobi se pri Gajšek, Sv. Petra c., Ljubljana.

Misijski koledar 1928. Založilo Misijskišče v Grobljah, p. Domžale. Tako se je udomačil ta koledar, da ga ni treba posebej priporočati. Zanimiva, mnogovrstna, tudi zabavna vsebina, posebno pa mikavne slike iz daljnjih misijskih krajev (16 strani jih je kar skupno v najlepšem bakrotisku), — to vse je najboljšje priporočilo. Če še pripomnimo, da se s koledarjem kolikorotliko podpira tudi misijonstvo, da z nakupom tega koledarja storimo tudi dobro delo, bo — tako upamo — ta lepa knjiga, ki ima tudi trajno vrednost, povsod z radostjo sprejeta.

Zvezde in cvetice. Knjiga o hvaležnosti. Spisal profesor A. Kržič. Priredil in izdal Al. Stroj. Cena 25 Din. — Ponovno priporočamo to lepo knjigo, ki govori o prepotrebni čednosti hvaležnosti. Pisana je živahno, nazorno, tako da jo bo vsak, kdor jo dobi v roke, z veseljem prebral do konca. Sežite po njej!

»Rože svete Male Terezije.« Za 30 letnico poleta v nebesa Male Cvetke, vprav 30. septembra je prišla v svet nova, drobna knjižica, spi-

sana od slovenskih karmeličank samih, z naslovom »Rože svete Male Terezije«. Knjižica ima namen »razveseliti sv. Malo Terezijo in s tem proslaviti Gospoda ter vzbuditi in pomnožiti v nešteti dušah otroško zaupanje v neskončno božjo dobroto in ljubezen«. — Kdor bo knjižico prečital, bo priznal in občutil, da je ta tiha in pristno redovniška želja karmelske pisateljice dosegla svoj namen. Knjižica podaja v izbrano lepi slovenščini kratek in izčrpen opis 18 dogodkov, iz katerih odseva čudovita in ljubezni polna pripravljenost male svetnice, pomagati vsem trpečim in na zemljo trositi po smrti dež rož kakor je obljubila. Opisani dogodki so vzeti iz zadnjih let. Med njimi jih je več, ki so se dogodili v naši ožji domovini: čudovito ozdravljenje župnika Ivana Plevnika ter uršulinke m. Kolumbe v Ljubljani. »Rože svete Male Terezije« v prikupni žepni obliki obsegajo 50 str. in stanejo le 5 Din. Naročajo se v karmelskem samostanu na Selu pri Mostah ali pa v prodajalni KTD (Ničman) v Ljubljani. Na Francoskem so pravkar izšli spomini karmeličanske priorinje v Lisieux, m. Agneze (Pavline), rodne sestre sv. Male Terezije, ki priobčuje še neobjavljene črtice in izreke svoje svete sestrice iz njene zadnje bolezni. Ker pripravljajo — kakor čujemo — slovenske karmeličanke tudi prevod tega dela, bodo imeli goreči častilci Male Cvetke priliko spoznati veličino vseh njenih čednosti.

Čuvajmo zaklad vere! V spomin enajste stoletnice rojstva sv. Cirila napisal p. Mavricij Teraš, O. Min. Cap. Tiskala brata Rodé in Martinčič v Celju, ki knjižico tudi razpošiljata. Cena 10 Din. Pozdravljamo prav iskreno to času primerno, koristno in potrebno apologetično knjižico (100 str.). Namen ji je, ohraniti in krepiti med Slovenci krščansko vero in krščansko omiko, ki je dragocena dediščina sv. Cirila in Metoda. V poljudni obliki razlaga pisatelj nekatere navadne dokaze o bivanju Boga; govori o potrebi, lastnostih in o koristi krščanske vere, o vzrokih nevere in nesrečnih posledicah nevere. Posebno važno je poglavje o sredstvih za ohranjanje in okrepitev vere. Kot obrambno orožje navaja ob sklepu tudi dobro časopisje, ki je najodločnejšega pomena za naše čase. Razprave so jedrnat in prav porabne tudi za govore in predavanja. Bog daj svoj blagoslov!

Uredništvu doposlane književne novosti:

Dvoje iger z verskim motivom. 1927. Založila Mlad. Marijina družba Sv. Anton v Slov. goricah. Cena 8 Din.

Slovenski mošje. Spisal dr. Avgust Pirjevec. Mohorjeve knjižnice 20. zvezek. Založila Družba sv. Mohorja. Stane broš. 40 Din. Opis 80 mož. Knjiga ima 76 lesorezov akad. slikarja M. Maleša. — Po knjigi bo seglo osobito dijaštvo, učiteljstvo in šole.

Radio. Nauk o radiotehniki. Spisal Andrej André. Broš. 60 Din, vezan 76 Din. Dobi se v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.

Prikrojevanje perila. Spisala Ema Arkova, učiteljica na Tehniški srednji šoli v Ljubljani. Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Cena 40 Din.

Kovačev študent. Spevoigra v treh dejanjih. Libreto napisal Iv. Kovačič. Uglasbil Vinko Vodopivec. Ljubljana 1927. Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Cena 32 Din.

Ave Marija, koledar za l. 1928. XV. letnik. Cena 50 ct. Lemont, Illinois. Izdali in založili Slovenci frančiškani v Ameriki.

Kaj pa drugo leto?

Kakor letos, se boste tudi drugo leto naročili na Bogoljuba, pa ne samo vi, ampak tudi svoje znance in prijatelje povabite, da bodo dobivali naš list v hišo. Če kakšen list, je Bogoljub vreden svojega denarja. Le preglejte kazalo, koliko lepih reči so vam napisali dobri in pobožni sodruzniki; in koliko, pa kako lepih slik krasi letošnji letnik. Več kot 80 podob, ki so jih slikali domači in tuji umetniki, imate pred seboj.

Svetovali bi vam, da vseh 12 številki poiščete in daste lepo vezati, pa imate pred seboj krasno knjigo, ki jo boste radi še večkrat vzeli v roke in tudi drugim posojali.

»Že agitira za novo leto,« boste rekli. Nič ne agitira. Saj list sam agitira, ker zasluži, da ga dobi in bere vsaka slovenska družina. Od vseh strani prihajajo pohvalna pisma, da vam je list všeč, da je krasen po zunanji opremi, in da ga radi berete. Lahko vam povemo, da bo Bogoljub prihodnje leto še lepši; na znotraj in zunaj bo prenovljen, in prinašal bo v vsaki številki polno slik, s katerimi boste lahko zadovoljni. »Pa vam jih bo zmanjkalo,« nam je že včasih kdo rekel. Nič ne bomo v zadregi; smo dobro založeni za precej časa, in še vedno naročamo nove stvari.

Seveda bi pa prav radi videli, če bi tudi vi mogli poslati kako lepo sliko, lepe oltarje, Marijina znamenja ali kaj podobnega, da bo še več razlike v listu. Prosimo!

Ravnokar je prišla pošta. Tudi za Bogoljuba nekaj. Takole piše neki goreč duhovnik: »Vi komaj slutite, koliko se med našimi ljudmi govori o Bogoljubu. Nekaterim pomeni Bogoljub višek najlepšega. Z veseljem in ponosom prebirajo družbenice vsako številko posebej. Samo še pogostejši in bogatejši bi moral biti. Štirinajstodnevnik, skoro tednik, ko pa ljudje danes toliko bero.«

Ne bo mogoče na štirinajst dni, pri mesečniku bomo ostali. Bogoljub tak, kakršen je sedaj, je silno draga reč. Ni, da bi vam razlagali, koliko stane tisk, papir, ovitek, posebno pa še slike!

Skoraj bi moral biti bolj skromen, ko bi se popolnoma ne zanesel na zvestobo svojih naročnikov in na njihovega apostolskega duha. V vsako družino Bogoljuba, ker je družinski list, v vsako Marijino družbo kar največ Bogoljuba, ker je druž-

beno glasilo. Lepo je, da širite dobre liste, a Bogoljuba najprej, ker je vaš list. Do 40.000 bi radi prišli, potem bo vam Bogoljub mogel še bogateje postreči. Ako bi vsak naročnik dobil samo še enega novega naročnika, bi pa res začeli premišljevati, da bi vam ga pošiljali mesto vsak mesec na 14 dni.

Cena bo ista kot dosedaj: 20 Din za Jugoslavijo, za vse druge kraje 24 Din. Zelo vam pa priporočamo skupno naročanje.

Gg. poverjeniki »Bogoljuba« dobe običajni popust in sicer poljubno ali v denarju ali pa v številu izvodov »Bogoljuba«, kolikor jih odpade na dotično vsoto; pridne nabiralke in nabiralce bomo pa kakor lani nagradili po tem-le načrtu:

Prav pridne agitatorje in agitatorice za naš list bomo nagradili po želji nabiralca z lepo knjigo ali lepo podobo.

Kdor bo pridobil za »Bogoljuba« vsaj 5 novih naročnikov, ima pravico do nagrade v vrednosti 30 Din, za 10 novih naročnikov 50 Din, za 20 novih naročnikov 70 Din, za 40 in več novih naročnikov pa 100 Din.

Obenem pa razpisujemo štiri nagrade, ki jih določi žreb, in sicer dve v vrednosti po 250 Din, dve pa v vrednosti po 500 Din. Pravico do žrebanja bodo imeli oni poverjeniki, ki bodo v prihodnjem letu plačali za najmanj 50 oziroma najmanj 100 naročnikov na »Bogoljuba« na svoj naslov.

Ob koncu se vsem, zlasti še gg. duhovnikom, vsem sodruznikom, poverjenikom in naročnikom lepo zahvaljujemo za požrtvovalno delo. Bog povrni!

Še nekaj! Kam boste letos pošiljali svoje spise, dopise, vprašanja? Na isti naslov kot letos: Uredništvo Bogoljuba, Jugoslovanska tiskarna, Ljubljana.

Kam pa naročnino, imena novih naročnikov, izpremembo naslovov in druge stvari, ki se tičejo pošiljanja in uprave lista? Kakor lani, torej: Uprava Bogoljuba, Jugoslovanska tiskarna, Ljubljana.

Novoletno številko boste imeli za praznike že v rokah. Priložili bomo krasno sliko v bakrotisku.

Sedaj pa na delo za sveto stvar.

Uredništvo in upravništvo.

Odpustki za mesec december 1927.

1. Četrtek, prvi v mesecu. Spomin vseh rajnih iz treh redov sv. Frančiška. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni; b) istim kakor 12. dan.

2. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj; b) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; c) udom br. presv. Srca Jez.

3. Sobota, prva v mesecu. Sv. Frančišek Ksav. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu svetega očeta; b) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje.

4. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če obiščejo bratovsko kapelo; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

8. Četrtek, Brezmadežno spočetje Marije Device. P. o.: a) udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor 1. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če je ne morejo obiskati, jim lahko spovednik mesto tega naloži kako drugo dobro delo; c) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom br. preč. Srca Marijinega; e) udom rožnovenske br. karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom molitvenega apostolstva v javni cerkvi; i) udom Marijine družbe; j) udom Družbe krščanskih družin;

k) udom br. sv. Družine; l) udom br. za duše v vicah; m) udom Apostolstva sv. Cirila in Metoda; n) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

12. Ponedeljek. Najdenje trupla sv. Frančiška. P. o. vsem v cerkvah treh redov svetega Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

13. Torek. Bl. Janez Maríonij. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

15. Sreda. Osmina brezmadežnega Spočetja M. D. P. o. istim, kakor 12. dan.

21. Sreda. Sv. Tomaž. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

25. Nedelja. Božič. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik mesto tega naložiti kako drugo dobro delo; c) udom škapulirske br. karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom Marijine družbe; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom bratovščine sv. Družine; h) udom družbe za duše v vicah. — Odpustke rimskih štacijskih cerkvâ morejo zadobiti vsi tisti, ki so navedeni v 4. številki letošnjega »Bogoljuba« pod »Opombo« v izkazu odpustkov za april. — Tretjerednikom v. o. — Ker je danes zadnja nedelja v mesecu, dobe p. o. vsi, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

27. Torek. Sv. Janez Ev. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 1. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. kakor 8. dan; c) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 21. dan.

GOVORILNICA.

A. S. Pesmica ni brez vrednosti; manjka pa še veliko, da bi bila za tisk. — P. A. R.: Dobra volja, lepe misli — pomanjkljiva oblika. Vaša bojazen je postala dejstvo. — Šmartno v R. d.: Posmrtnica je le krajevnega pomena. Če bi krajsali — za splošnost skoraj nič ne ostane. Oprostite! — E. F. T.: V Vašem slučaju bi se dalo odgovoriti: Kdor Boga taji, je kakor tisti, ki solnce taji; pomaga mu nič, ker vseeno sije. — P. R. V. Notica, ki se nanjo naslanja Vaše vprašanje, navaja, kaj so ukrenili glede mode tudi zastopniki pravoslavne cerkve. Kar tiče tega vprašanja, to-le: Nedostojnost v noši ima več stopinj. Da je nenravna moda grešna, ker je tudi pohujšljiva, je jasno. Včasih pa kdo obsoja tudi take modne novosti,

ki kažejo bolj lahkomiselnost dotičnih oseb, ki se jih oprijemljejo, in pa neko hlastanje po tem, kar zbuja pozornost, ker hočejo ugajati ali pa dražiti mladi svet. — Sicer pa nekateri premalo vpoštevajo, da sta dva spola. Ženstvo samo se mnogokrat še zaveda ne, da krog ni neoporečen, dočim je drugemu spolu, ali pa vsaj posameznikom drugega spola že v spotiko. Če je krilo bolj kratko, če so rokavi tako rekoč odrezani, samo po sebi še ni grešno; utegne pa biti temu ali onemu spotekljivo. Kar treba grajati, je ženska obleka, ki pušča goloto pregloboko pod vratom, zlasti če je na tem kraju preveč ohlapna ali celo prozorna. Prav tako je nedostojna, če se preveč tesno oprijemlje telesnih oblik. [Nadaljevanje v prilogi.]

»Bogoljuba« stane za celo leto 20 Din. — Naročnine in reklamacije sprejema: Upravišтво »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopiše pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Bogoljub velja v l. 1928

kot doslej

za vse kraje v	Jugoslaviji	Din	20.—
"	Česko-Slovaški	Kč	15.—
"	Avstriji	šil.	3.—
"	Italiji	lir	10.—
"	Franciji	frank	12.—
"	Ameriki	dol.	—50

Vse vrste manufakturo.

moške in ženske nogavice dobite
po zelo nizkih cenah pri trvdki

Franc Pavlin, Ljubljana, Gradišče.

Da sem kot rožica lilija,
da vedno se smejem vesela,
to je zasluga najboljšega,
slovečega mila —

„Gazela“

**Prvovrstno delo,
Zmerne cene,
to je naše geslo!**

Knjigoveznica KTD

LJUBLJANA, Kopitar. ul. 6/II.

ki se priporoča cenjenemu občinstvu za
:: vsa v njeno stroko spadajoča dela. ::

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreštuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri,
vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.
Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvi,
v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih
sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača,
veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo
pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim
jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem,
ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 120 milijonov dinarjev.

J. NEŠKUDLA

tvornica cerkvenih paramentov,
zastav in orodja,

Ljubljana, Sv. Petra cesta 25

Priporoča častiti duhovščini na-
bavo vseh cerkvenih in društve-
nih potrebščin, kot n. pr., mašne
plašče, pluviale, cerkvene in dru-
štvene zastave, kelihe, ciborije,
monstrance, kipe, križeve pote,
itd., v vsakovrstni izdelavi in ceni.
Mašni plašči že od Din 825.—
dalje. — Stare cerkvene obleke
popravljam strokovnjaško. Za-
htevano blago se Vam pošlje
franko na ogled. Za solidnost
trvdke jamči 117 letni obstoj in
nebroj priporočilnih pisem.

Bogato ilustrirani cenik, proračun in
načrt (za zastave) dobite brezplačno.

REVMATIZEM

Naročil sem bil pri Vas najmanjšo mno-
žino Vašega zdravila „Alga“ za poskušnjo.
Ker sem se pa že sedaj uveril, da mi po-
maga, mi pošljite takoj še 8 stekl. „Alge“,
ker je to zelo dobro zdravilo proti revma-
tizmu.

Spoštovanjem LJUBO SIMIČ.

Teslić, 6. januarja 1937.

**Revmatizem? Kostobolje?
Bodiljalc? Trganje v glavi
in zobeh? Omotico ozdravite
z zdravilom**

„ALGA“

Naročite na
naslov:

Laboratorij „Alga“ Sušak 13

4 stekl. 77 Din, 8 stekl. 131 Din,
14 stekl. 205 Din, 25 stekl. 320 Din.

3 velike
prednosti

ima

Zlatorog terpentinovo milo.

- 1. Vsebina terpentina raztopi nesnago.**
- 2. Tudi najfinjšim tkaninam neškodljivo, ker je izdelano iz izbranih najboljših surovin.**
- 3. V uporabi je zelo štedljivo, vsled tega najcenejši domači izdelek.**

Zato uporabljajte samo ZLATOROG terpent-
tinovo milo, katero varuje Vaše drago perilo.

